

GŁOS TOMASZOWSKI

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III (VI)

PONIEDZIAŁEK 23 STYCZNIA 1950 ROKU

Nr 23 (1305)

Oddajemy hołd Leninowi

— realizując Jego Wielkie Idee

Odślonięcie tablicy pamiątkowej w Krakowie

Świat pracy całej Polski na niezliczonych akademiach oddał hołd pamięci genialnego wodza proletariatu i twórcy, pierwszego w dziejach, państwa socjalistycznego, — Włodzimierza Lenina. We wszystkich miastach, miasteczkach, osadach i wsiach masowy udział robotników, chłopów, młodzieży szkolnej świadczą o głębokim przywiązaniu do ideałów, reprezentowanych przez Wielkiego Zmarłego.

21 STYCZNIA 1950 R., W 26 ROCZNICĘ ŚMIERCI WIELKIEGO WŁODZIMIERZA ILJICZA LENINA — ODBYŁO SIĘ W KRAKOWIE UROCZYSTE ODŚLONIĘCIE PAMIĄTKOWEJ TABLICY NA DOMU PRZY UL. SZEWSKIEJ 16, GDZIE W ROKU 1913 TWORCA PIERWSZEGO SOCJALISTYCZNEGO PAŃSTWA WYGLOSIŁ ODCZYT.

Tłum robotników, wśród których widać wielu znanych przodowników pracy, zbiera się pod pamiątkowym domem i wypełnia całą ulicę. Również na przyległych ulicach przy megafonach skupiają się masy robotnicze i młodzież szkolna.

Wzdłuż ulicy przybranej sztandarami, proporcjami i transparentami ustawia się kompania honorowa WP.

Na uroczystość przybyli członkowie Komitetu Centralnego PZPR z członkami Biura Politycznego, tow. premierem J. Cyrankiewiczem i tow. ministrem Bermanem na czele, prezes ZG TPPR tow. min. Świątkowski,

przedstawiciele władz państwowych, par., wojska, władz miejskich, rektorzy wyższych uczelni, delegaci organizacji związkowych i społecznych.

Na uroczystość przybył również ambasador ZSRR w Warszawie — W. Z. Lebediew w towarzystwie konsula ZSRR z Krakowa — Bakunowa.

Po zagajeniu uroczystości przez I sekretarza KW PZPR tow. Rybickiego, wśród oklasków i okrzyków: „Niech żyje Wszechzwiązkowa Komunistyczna Partia Bolszewików”, „Niech żyje Związek Radziecki — ostoja pokoju”, rozpoczął przemówienie tow. minister Berman.

Uroczystości w Poroninie i w Białym Dunajcu

ZAKOPANE (PAP) W dniu 21 bm. odbyły się w Poroninie i w Białym

Dunajcu uroczystości z okazji 26 rocznicy zgonu Włodzimierza Lenina.

Przedstawiciele państw demokracji ludowej w Mauzoleum Lenina

MOSKWA (PAP) — W dniu 21 stycznia br., w dzień 26 rocznicy zgonu genialnego wodza rewolucji — Włodzimierza Lenina — pracownicy ambasady RP z ambasadorem Marianem Naszkowskim oraz członkowie bawiące w Moskwie delegacji polskiej z ministrem handlu zagranicznego inż. Tadeuszem Gede na czele złożyli wieniec w Mauzoleum Lenina.

W uroczystościach wzięli udział przedstawiciele Komitetu Centralnego PZPR z członkami Biura Politycznego tow. premierem Cyrankiewiczem i tow. ministrem Bermanem na czele, prezes Towarzystwa Przyjaźni Polsko - Radzieckiej tow. min. Świątkowski, przedstawiciele stronnictw politycznych, delegacje robotników z całego kraju oraz tłumy miejscowej ludności.

Na uroczystość przybył również ambasador ZSRR W. Z. Lebediew. W Poroninie otwarte zostało uroczyste Muzeum w Domu Lenina, w Białym Dunajcu zaś, gdzie Lenin również przebywał — otwarcie świetlic i biblioteki.

(Obszerne sprawozdanie z uroczystości podamy w dniu jutrzejszym).

Komunikat w sprawie działalności zrzeszenia „Caritas“

WARSZAWA (PAP). — Władze państwowe ostatnio coraz częściej otrzymywały z różnych części kraju skargi na marnotrawstwo w gospodarce zrzeszenia „Caritas“ w Polsce ze szkoda dla podopiecznych oraz meldunki o znaczących nadużyciach, jakich się tam dopuszczano.

Przeprowadzona w ostatnich dniach kontrola gospodarki diecezjalnej „Caritas“ we Wrocławiu i kilku okręgach dekanalnych w związku „Caritas“ diecezji wrocławskiej oraz „Caritas Akademicka“ we Wrocławiu potwierdziła słuszność tych zarzutów i skarg. Kontrola przeprowadzona przez Najwyższą Izbę Kontroli wykazała nie tylko poważne za niebawna w dziedzinie rachunkowości „Caritas“ i omijanie najprymitywniejszych zasad księgowości, ale przede wszystkim ujawniła ogromne nadużycia materialne w gospodarce obecnym organom „Caritas“. Gospodarka ta prowadzona była bez jakiegokolwiek kontroli społecznej, co, rzecz jasna, sprzyjało wszelkim nadużyciom. Osoby winne

najbardziej jaskrawych nadużyć zostały pociągnięte do odpowiedzialności przez właściwe organy sądowne.

Państwo Ludowe udzielało zrzeszeniu „Caritas“ i prowadzonym przez nie zakładom opiekuńczym wszechstronnej pomocy i materialnej pomocy, wypłacając im miliardowe dotacje z budżetu państwowego.

Okazało się jednak, że obecne organy „Caritas“ nie zapewniły należytego i zgodnego z przeznaczeniem użycia sum zarówno zbieranych przez społeczeństwo, jak i wypłaconych przez państwo. W wielu wypadkach fundusze i nadane przez ofiarodawców rzeczy, zamiast trafić do rąk potrzebujących pomocy, stawały się przedmiotem korzyści osobistych, często też fundusze te obrabane były na wrogie państwu cele polityczne.

Dlatego się to oczywista szkoda dla obywateli korzystających z opieki społecznej i jest jaskrawym nadużyciem zaufania ludności i państwa.

Wobec stwierdzonego naruszenia prawa, władze państwowe uznały za konieczne wydać, zgodnie z obowiązującymi ustawodawstwem zarządzenia, zmierzające do usunięcia na przyszłość możliwości takich nadużyć, równocześnie zaś zabezpieczyć dalszą nieprzerwaną działalność tego zrzeszenia i wszystkich jego zakładów opiekuńczych, zgodną z celami i zadaniami „Caritas“.

W wykonaniu tego obowiązku Minister Pracy i Opieki Społecznej, Minister Oświaty i Minister Administracji Publicznej na podstawie dekretu z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opiekuńczych, wprowadzili zarząd przymusowy zrzeszenia „Caritas“ i jego zakładów opiekuńczych. Równocześnie polecono

Towarzysze! Obywateli!

Zebrałiśmy się w 26 rocznicę śmierci Włodzimierza Lenina, aby upamiętnić pobyt Jego w Krakowie, wśród Polaków, na polskiej ziemi.

W tym domu, na którym dziś odsłaniamy tablicę pamiątkową, rozbrzmiewał głos Lenina, iskrzyła się myśl Lenina, płynęły słowa, które odsłaniały prawdziwe oblicze Rosji rewolucyjnej, toczącej nieprzejednaną walkę z wyższym kapitalistycznym i z uciskiem narodowym.

Z nieodpartą siłą i pasją piętnował wówczas Lenin tych, którzy chcieli sprawę rewolucji utopić w bagnie zgłębionych kompromisów i swarów narodowościowych — nawoływał do solidarności wszystkich uciskanych, do proletariackiego internacjonalizmu, który jest rękonią zwycięskiego szturm na twierdzę kapitalizmu.

Po niepełnych 5 latach genialna myśl Lenina wcielona w czyn przez proletariaty rosyjski, zatriumfowała w Wielkiej Rewolucji Październikowej, otwierając nową epokę zwycięskiego socjalizmu, torując ofiarne całej ludzkości drogi do lepszego życia, do likwidacji nędzy i ludzkiego poniżenia.

Lenin całym swym wielkim i gorącym sercem nienawidził ludzkich nieszczęść i wierzył żarliwie, że ludzie potrafią odrzucić je, jeśli będą o to niezlomnie walczyć.

Dziś, w 26 lat po śmierci Lenina, dzięki temu, że dochowalimy wierności ideom Lenina, dzięki temu, że na straży leninizmu stoi Wielki Stalin i twórczo go rozwija, idee Lenina — Stalina objęły już 800 milionów ludzi i trwają w zwycięskim pochodzie naprzód.

Sily rozbudzone przez idee Lenina i Stalina przyniosły nam wolność, są źródłem naszej sily, są rękonią naszego bezpieczeństwa i pokoju.

Proletariat Krakowa, składając dziś hołd pamięci Lenina, dumny jest z tego, że w murach jego miasta żył i pracował Lenin.

Ideom Lenina robotnicy Krakowa byli wierni walcząc o swą słuszną sprawę w latach przodajennych.

Ideom Lenina pozostaną wierni budując w Krakowie nowe, lepsze życie, budując świetniejszy, niż kiedykolwiek Kraków Socjalistyczny.

Czcząc pamięć Lenina, upowszechniając Jego wielki dorobek rewolucyjny, głęboką Jego myśl, wzniosłe Jego człowieczeństwo, służymy sprawie Polski Ludowej i sprawie pokoju, służymy najlepiej sprawie prostego człowieka.

Naród radziecki cześci pamięć Wielkiego Lenina

Masy pracujące Związku Radzieckiego składają hołd nieśmiertelnemu geniuszowi ludzkości, twórcy Partii Bolszewickiej i państwa radzieckiego — Włodzimierzowi Leninowi.

Uroczyste akademie żałobne, poświęcone budownictwu pierwszego w świecie państwa socjalistycznego, odbyły się we wszystkich stolicach republik radzieckich, miastach, wsiach i osiedlach robotniczych ZSRR.

PRZEMÓWIENIE TOW. PAWŁA POSPIEŁOWA NA UROCZYSTYM POSIEDZENIU ZAŁOŻENYCH POSWIĘCONYM 26 ROCZNICY ŚMIERCI LENINA
W Państwowym Teatrze Wielkim

W Moskwie odbyło się uroczyste posiedzenie żałobne KC WKP(b), Moskiewskiego Komitetu WKP(b), Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i Rady Najwyższej RSFR, moskiewskiej miejskiej rady delegatów i okręgowej rady delegatów, KC Kompartii, Prezydium Wszechzwiązkowego Centralnego Komitetu Zawodowych i Przedstawicieli Organizacji Partyjnych, społecznych i Armii Radzieckiej, poświęcone 26 rocznicy śmierci Włodzimierza Lenina.

Niedorzeczne kłamstwa Achesona

nie przesłonią bankructwa polityki imperialistów w Chinach

Min. Wyszyński demaskuje oszczerstwa sekretarza stanu USA

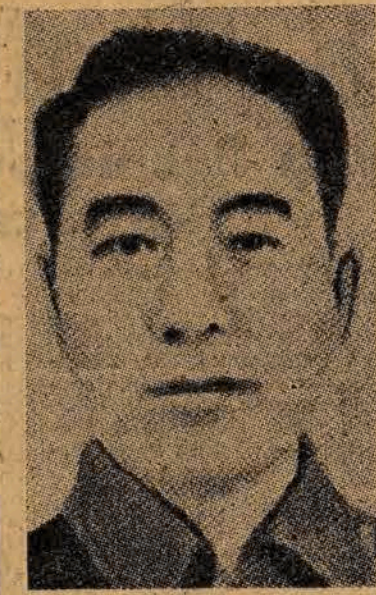
MOSKWA (PAP). — Agencja TASS ogłosiła oświadczenie ministra spraw zagranicznych ZSRR — WYSZYŃSKIEGO — o następującym brzmieniu:

„12 stycznia br. sekretarz stanu USA Acheson przemawiał w Waszyngtonie w narodowym klubie prasy na temat polityki USA w Azji.

Przemówienie to zawiera nieudane usiłowania usprawiedliwienia polityki USA w stosunku do krajów Azji, a w szczególności w stosunku do Chin. Wyszebiając pod maską „przyjaciela“ narodów Azji, minister Acheson zmuszony był jednak ujawnić swe zabarzone plany w stosunku do Japonii oraz do wysp Riukiu i Filipin, nazywając te nieamerykańskie terytoria „linią obrony“ — USA, która w rzeczy samej jest, jak wiadomo — linią agresji.

Przy tym Acheson mówił dużo o swym pragnieniu okazywania „pomocy“ narodom Azji, czyniąc otwarte aluzje do tego, że reakcyjne sily w tych krajach oraz mocarstwa kolonialne, które nie chcą rozstać się z

Czou En-lai przybył do Moskwy

MOSKWA (PAP). — Agencja Tass donosi, że w dniu 20 stycznia br. przybył do Moskwy premier pań-

stwowej rady administracyjnej i minister spraw zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej, tow. CZOU EN-LAI.

Po przybyciu do Moskwy tow. Czou En-lai złożył przed mikrofonem oświadczenie, w którym m. in. stwierdził:

Dalsze wzmocnienie przyjaźni i zacieśnienie stosunków między dwoma wielkimi państwami — Chinami i Związkiem Radzieckim — posiada niewątpliwie ogromne znaczenie dla sprawy pokoju i postępu na Dalekim Wschodzie i na całym świecie.

Przy słusznej polityce zagranicznej Generalissimusa Stalina oraz przy realizacji przez przewodniczącego Mao Tse-tunga w sposób nieugięty — polityki współpracy między Chinami a ZSRR, żadna siła nie może przeszkodzić temu, by nasze dwa wielkie państwa ramię w ramię kroczyły naprzód.

Chińska Republika Ludowa mianuje swego przedstawiciela w ONZ

Nota Czou En-lai do Trygve Lie i Romulo

PEKIN (PAP). — Agencja prasowa Nowych Chin donosi, że minister spraw zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Czou En-lai wystosował do przewodniczącego Zgromadzenia Generalnego ONZ, Romulo, i do sekretarza generalnego ONZ, Trygve Lie, następującą notę:

W dniu 8 stycznia 1950 roku skierowałem do ONZ notę, w której żądałem, by Organizacja Narodów Zjednoczonych i Rada Bezpieczeństwa wydadły nielegalną delegację, reprezentującą niedobitki kuomin-

tangowskiej klikki reakcyjnej. Pan Trygve Lie uprzejmie potwierdził otrzymanie tej noty protestacyjnej i zakomunikował, że kopie jej zostały rozdzielone wśród członków Rady Bezpieczeństwa.

Praque obecnie zakomunikować Panom, że Centralny Rząd Chińskiej Republiki Ludowej miałował delegacji Wen-tiana przewodniczącym delegacji chińskiej dla uczestniczenia w posiedzeniach i w pracach Organizacji Narodów Zjednoczonych, a w szczególności w posiedzeniach i pracach Rady Bezpieczeństwa.

Równocześnie proszę Panów o odpowiedź na następujące dwa pytania:

1 KIEDY nielegalni delegaci nie dobitków kuomintangowskiej klikki reakcyjnej zostaną wydalen z Organizacji Narodów Zjednoczonych i z Rady Bezpieczeństwa? Uważam, że przeciągająca się do dnia dzisiejszego obecność nielegalnych delegatów, niedobitków klikki kuomintangowskiej w ONZ i w Radzie Bezpieczeństwa — jest absolutnie pozbawiona podstaw. Powinni oni być natychmiast usunięci.

2 KIEDY legalna delegacja Chińskiej Republiki Ludowej pod kierownictwem Czian Wen-tiana będzie mogła uczestniczyć w posiedzeniach i w pracach ONZ i Rady Bezpieczeństwa? Uważam, że delegacja ta powinna być dopuszczona do udziału w posiedzeniach i pracach ONZ i jej organów — bez zwłoki.

Będę Panom wdzięczny za odpowiedź w jak najkrótszym czasie.

Podpis: Czou En-lai.

Komunikat

Ośrodek Szkolenia Partyjnego przy KL PZPR uruchomił w lokalu swym przy ul. Traugutta Nr 1 — indywidualne i grupowe konsultacje dla uczestników szkolenia partyjnego, wg poniższego rozkładu:

Poniedziałek — Historia międzynarodowego ruchu robotniczego.

Wtorek — Historia polskiego ruchu robotniczego.

Środa — Ekonomia polityczna.

Czwartek — Aktualne zagadnienia polityki międzynarodowej.

Piątek — Historia WKP(b).

Konsultacje odbywają się od godz. 17 do 21.

Ośrodek Szkolenia Partyjnego przy KL PZPR.

Rośnie front walki o oszczędność

Zobowiązania oszczędnościowe pracowników PZPB Nr 5

Tow. Lukas Władysław — smarownik w dublarni — skrocał, wraz ze smarownikami z innych dwu zmian, obsługujących 46 maszyn, zobowiązali się zaoszczędzić 1 litr oliwy tygodniowo. To znaczy zmniejszyć zużycie z 10 litrów tygodniowo na 9 litrów i to oczywiście bez szkody dla maszyn. Oszczędność roczna na oliwie wyniesie 52 litry.

Licząc oliwę po 198 zł za litr, oszczędność roczna da sumę 10,296 zł. Jednocześnie tow. Lukas podejmuje się zaoszczędzić około 0,80 kg tranu tygodniowo, przy zmniejszeniu zużycia z 3 kg na 2,7 kg, stosując sma-

rowanie pedzelkami. — Oszczędność roczna tranu wyniesie 15,6 kg tranu. Licząc tran techniczny po 279 zł za kg, oszczędność roczna da sumę 4,352 zł. Ten sam towarzysz deklaruje jeszcze oszczędność na oliwie wrzeczownicę również w ilości 1 kg tygodniowo. Da to rocznie 52 kg oliwy po 52 zł, oszczędność roczna wyniesie 2,704 zł. Razem 17,352 złote.

Tow. Rogalska Maria — dublaczka ze skrocał, zobowiązała się zmniejszyć odpadki przy 0,75 kg do 0,5 kg dziennie, to znaczy zaoszczędzić 0,25 kg przydz. Oszczęd-

ność roczna wyniesie 75 kg przydz. co daje, licząc przeciętnie po 600 zł kg przydz., roczną sumę oszczędności 45,000 zł.

Ob. ob. Wyrwa Genowefa i Podufalska Zofia — obsługa grzeblarek na przedzielnicy amerykańskiej — zobowiązały się zmniejszyć odpadki do minimum przez wyrabianie zwolki o 4 kg dziennie. W ciągu roku zaś da 1,200 kg bawełny. Oszczędność powstała nie na skutek zmniejszenia robocizny, co przyniesie około 25,000 zł oszczędności rocznie.

co następuje: Związek Radziecki, uzbrojony w te nowe środki, oddziela północne rejony Chin od Chin i przyłącza je do Związku Radzieckiego. Proces ten jest zakończony w Mongolii zewnętrznej. Jest on niemal zakończony w Mandżurii i jestem przekonany, że z Mongolii wewnętrznej i Sinkiangu agenci radzieccy są nader pomyślnie donoszenia do Moskwy.

Oto, co dzieje się. Jest to odłączenie całych rejonów, obzerbnych rejonów, zamieszkałych przez Chińczyków, jest to odłączenie tych rejonów od Chin i przyłączenie ich do Związku Radzieckiego.

Pragnę to oświadczyć i być może zgrzeszę przeciwko swej doktrynie negowania imperializmu, ale choć powiedzieć w każdym wypadku, iż fakt, że Związek Radziecki zagarnia cztery północne rejony Chin, stanowi najbardziej ważny i o największym znaczeniu fakt w stosunkach jakiegokolwiek mocarstwa zagranicznej Azji.

To oświadczenie Achesona jest tak niedorzeczne i potworne, że w pierwszej chwili zwątpiliśmy w autentyczność tego oświadczenia, przypuszczając, że widocznie prasa pomieszała ministra Achesona z jakimś nieodpowiedzialnym korespondentem.

Sprawdzenie tego faktu wykazało jednak, iż minister Acheson istotnie złożył to kłamliwe i jaskrawo-oszczerce oświadczenie.

Acheson oświadcza, ni mniej ni więcej, że Związek Radziecki „odtacza“ północne rejony Chin i przyłącza je do Związku Radzieckiego, że „Związek Radziecki zagarnia cztery północne rejony Chin“.

Z przemówienia Achesona wynika, że Związek Radziecki uczynił to już w stosunku do Mongolii Zewnętrznej.

Oświadcza on dalej, że uczyniono to już niemal w stosunku do Mandżurii.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Pod wielkim i niezwykłym sztandarem Lenina—Stalina do triumfu komunizmu

Referat tow. Pawła Pospielowa na uroczystym posiedzeniu w Moskwie, poświęconym 26 rocznicy śmierci Włodzimierza Lenina

MOSKWA (PAP). — W Państwowym Teatrze Wielkim odbyło się uroczyste posiedzenie żałobne KC WKP(b), moskiewskiego komitetu WKP(b), Prezydium Rady Najwyższej ZSRR i Rady Najwyższej RSFR, moskiewskiej miejskiej Rady Delegatów i Okręgowej Rady Delegatów, KC Komsomolu, Prezydium Wszechzwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz przedstawicieli organizacji partyjnych, społecznych i Armii Radzieckiej, poświęcone 26 rocznicy śmierci Włodzimierza Lenina. Referat pt. „Pod wielkim i niezwykłym sztandarem Lenina — Stalina do triumfu komunizmu” — wygłosił Paweł Pospielow.

Towarzysze! — rozpoczął swój referat Pospielow — 26 lat minęło od żałobnego dnia 21 stycznia 1924 roku, w którym zmarł ojciec naszej rewolucji radzieckiej, założyciel partii bolszewickiej i państwa socjalistycznego, Wielki Nauczyciel, Wódz i Przyjaciel mas pracujących całego świata, — Włodzimierz Iljcz Lenina.

Naród nasz i cała postępową ludzkość zawdzięcza Leninowi to, że w październiku 1917 roku nastąpiła przygotowywana przez Niego wielka rewolucja socjalistyczna, która rozpoczęła nową erę w historii świata, erę rozpadu kapitalizmu i triumfu socjalizmu, która stała się początkiem prawdziwej historii ludzkości.

Lenin — powiedział Pospielow — stworzył i wychował partię komunistyczną, zahartowaną w walkach. Pod Jego kierownictwem naród nasz rozpoczął budować pierwsze w świecie socjalistyczne państwo robotników i chłopów, obronił swe własne

państwo radzieckie przed inwazją imperialistów i biogwardystów. Lenin wskazał wielki cel budowy socjalizmu w naszym kraju i nakreślił zasadniczą drogę do tego celu.

Wraz z Leninem budował partię, stał na czele Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, budował państwo radzieckie — towarzysze Stalina.

Wielkim szczęściem dla naszego kraju i dla całej postępowej ludzkości był fakt, że dzieło Lenina kontynuował i kontynuuje wierny Jego uczeń, przyjaciel i towarzysz broni — Stalin. Z leninowską mądrością prowadzi towarzysze Stalin nasz naród i całą postępową ludzkość na nowym szlaku historii, oświetlając drogę walki i zwycięstw setek milionów ludzi pracy blaskiem nauko-

wej teorii marksizmu — leninizmu. W myśl nakazów Lenina, pod kierownictwem towarzysza Stalina zbudowano społeczeństwo socjalistyczne w naszym kraju i pomyślnie rozwija się budownictwo komunizmu. Związek Radziecki stał się potężnym państwem socjalistycznym i poważną siłą międzynarodową, wywierającą wpływ na całą sytuację światową — siłą, zmieniającą w sposób radykalny sytuację międzynarodową — w interesie mas pracujących. Kraj socjalizmu, który uratował narody Europy i całego świata od niewoli faszystowskiej, kraj równouprawnienia i przyjaźni narodów — stał się niezniszczalną ostoją pokoju, demokracji i socjalizmu.

Oto dlaczego masy pracujące naszego kraju i całego świata obchodzą z tak gorącą miłością 70-lecie urodzin wielkiego kontynuatora dzieła Lenina — towarzysza Stalina. Obchód 70-lecia urodzin Józefa Stalina przekształcił się we wspólną demonstrację, niespotykaną dotąd w swym potężnym rozmachu, w demonstrację solidarności i przyjaźni wszystkich pokoi młodych narodów i ludzi pracy wszystkich krajów, którzy w towarzyszu Stalinie widzą swego ukochanego Nauczyciela i Przyjaciela, sztandara pokoju i marszu ludzkości ku wolności i szczęściu!

Wielka nauka leninizmu wskazuje masom pracującym wszystkich krajów drogę walki przeciwko nieoptymalnym warunkom imperializmu. Leninizm wskazuje właściwą drogę, prowadzącą do wyzwolenia spod ucisku imperializmu, drogę budowy nowego, socjalistycznego życia.

W okresie ogólnego kryzysu kapitalizmu, który rozpoczął się w wyniku pierwszej wojny światowej i Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, ze szczególną siłą brzmia słowa Marksa, który scharakteryzował kapitalizm jako ustrój niedyktujący masom i politycznego szaleństwa klas panujących, szukających wyjścia z kryzysu i sprzeczności kapitalizmu w nowej wojnie światowej.

Nigdy jeszcze w świecie kapitalistycznym podżegacz wojenni nie propagowali tak bezczelnie i otwarcie wojny i wysięgu zbrojeń jako rzekomego środka leczniczego przeciwko nieuleczalnemu chorobom kapitalizmu, jako „najnowszego” środka udrożnienia gospodarki kapitalistycznej, wyjącej się w kleszczach nierozwiązalnych sprzeczności.

Można byłoby przytoczyć szereg wypowiedzi herszów monopolu amerykańskiego o tym, że prawdziwy pokój oznaczałby dla nich katastrofę, ponieważ pozabawiłby ich ogromnych zamówień zbrojeniowych. Polityka tzw. „ekonomiki regulowanej”, tzn. polityka sztucznego podtrzymywania rozkładu nieopierającego przemysłu zbrojeniowego, która realizują obecnie koła rządu USA — jest polityką szalonego rozwydrzenia militarystyki, polityki imperializmu i wojny, polityki podsycającej tzw. „zimnej wojny” oraz sabotażowania propozycji, mających na celu trwały pokój i bezpieczeństwo narodów.

Wiadomo, że w budżecie USA na rok 1950 wydatki wojskowe wynoszą 71 proc., a wydatki na oświatę i ochronę zdrowia nie przewyższają 2 proc.

Wydanki wojskowe i koszty „zimnej wojny” nie mogą zapobiec kryzysowi gospodarczemu w USA i w innych krajach kapitalistycznych. Świadczy o tym fakt, że chociaż wydatki wojskowe USA osiągnęły poziom 1948 roku najwyższy poziom — w porównaniu z poprzednimi latami wojennymi — właśnie jesienią 1948 roku rozpoczęło się gwałtowne cofnięcie się gospodarki USA. Jak wiadomo, poziom produkcji przemysłowej w USA w ciągu roku, od października 1948 r. do października 1949 r. obniżył się o 22 proc., liczba bezrobotnych w ciągu tego roku — nawet według pomniejszonych danych oficjalnych — wzrosła o 64 proc. Ogólna liczba bezrobotnych i na wprost bezrobotnych w USA przewyższa już 14 milionów ludzi, a ogólna liczba bezrobotnych i na wprost bezrobotnych we wszystkich krajach kapitalistycznych wynosi przeszło 40 milionów osób.

Życie gospodarcze kapitalistycznych krajów europejskich, które wpadły w sidła marshallowskiej „pomocy” amerykańskiej, znajduje się w stanie głębokiego i beznadziejnego rozprężenia.

W krajach tych produkcja przemysłowa obniża się, bezrobocie i bieda wzrastają, inflacja pieniężna wzmagają się, ceny zwyżkują, płaca robotników i pracowników umysłowych systematycznie spada, a dro-

gi zabezpieczy wysokie i trwałe urodzaje, niezależnie od żywiołowych kapryśności przyrody. Nadszedł czas, w którym ludzie radzieckiej przetrzebionej i podporządkowanej sobie przyrodzie. Jest to zapowiedź nadchodzącej wielkiej epoki komunizmu.

Sily wytwórcze socjalistycznej gospodarki rolniej wzrastają po wojnie nieustannie przy pomocy przemysłu socjalistycznego. Rosnącym ciągle potokiem płyną do socjalistycznej gospodarki rolnej setki tysięcy traktorów, kombajnów, najnowszych maszyn rolniczych, potężne urządzenia techniczne dla stacji sadzenia lasów.

Weski kolchozowej rozwija się coraz bardziej elektryfikacja, radiofonizacja, kłofikacja. Rozpoczyna się na wsi nowe budownictwo mieszkaniowe na wzór domów miejskich. Zaczera się coraz bardziej i zanika odwieczna sprzeczność między miastem a wsią, co stanowi jeden z podstawowych warunków stopniowego przejścia do komunizmu.

W okresie powojennym — stwierdza dalej Pospielow — bezsporne fakty potwierdziły z nową siłą wobec całego świata, że radziecki ustrój społeczny i państwowy jest najlepszą formą organizacji społeczeństwa w

porównaniu z jakimkolwiek niereakcyjnym ustrojem społecznym. Mówca podkreśla, że w wyniku rozwoju gospodarki narodowej Związek Radziecki podnosi się nieustannie siła nabywcza rubla, warstwa realna wartości plac robotników, pracowników umysłowych, zwiększają się dochody chłopów zarówno z gospodarstw kolchozowych, jak i z gospodarstw indywidualnych.

Nikt na świecie nie uczynił tak wiele dla powszechnego dobrobytu narodu, dla radości i szczęścia wszystkich ludzi pracy, jak Lenin i Stalin.

II. Leninizm — sztandarem walki o pokój, demokrację i socjalizm

Wielka nauka leninizmu wskazuje masom pracującym wszystkich krajów drogę walki przeciwko nieoptymalnym warunkom imperializmu. Leninizm wskazuje właściwą drogę, prowadzącą do wyzwolenia spod ucisku imperializmu, drogę budowy nowego, socjalistycznego życia.

W okresie ogólnego kryzysu kapitalizmu, który rozpoczął się w wyniku pierwszej wojny światowej i Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, ze szczególną siłą brzmia słowa Marksa, który scharakteryzował kapitalizm jako ustrój niedyktujący masom i politycznego szaleństwa klas panujących, szukających wyjścia z kryzysu i sprzeczności kapitalizmu w nowej wojnie światowej.

Nigdy jeszcze w świecie kapitalistycznym podżegacz wojenni nie propagowali tak bezczelnie i otwarcie wojny i wysięgu zbrojeń jako rzekomego środka leczniczego przeciwko nieuleczalnemu chorobom kapitalizmu, jako „najnowszego” środka udrożnienia gospodarki kapitalistycznej, wyjącej się w kleszczach nierozwiązalnych sprzeczności.

Można byłoby przytoczyć szereg wypowiedzi herszów monopolu amerykańskiego o tym, że prawdziwy pokój oznaczałby dla nich katastrofę, ponieważ pozabawiłby ich ogromnych zamówień zbrojeniowych. Polityka tzw. „ekonomiki regulowanej”, tzn. polityka sztucznego podtrzymywania rozkładu nieopierającego przemysłu zbrojeniowego, która realizują obecnie koła rządu USA — jest polityką szalonego rozwydrzenia militarystyki, polityki imperializmu i wojny, polityki podsycającej tzw. „zimnej wojny” oraz sabotażowania propozycji, mających na celu trwały pokój i bezpieczeństwo narodów.

Wiadomo, że w budżecie USA na rok 1950 wydatki wojskowe wynoszą 71 proc., a wydatki na oświatę i ochronę zdrowia nie przewyższają 2 proc.

Wydanki wojskowe i koszty „zimnej wojny” nie mogą zapobiec kryzysowi gospodarczemu w USA i w innych krajach kapitalistycznych. Świadczy o tym fakt, że chociaż wydatki wojskowe USA osiągnęły poziom 1948 roku najwyższy poziom — w porównaniu z poprzednimi latami wojennymi — właśnie jesienią 1948 roku rozpoczęło się gwałtowne cofnięcie się gospodarki USA. Jak wiadomo, poziom produkcji przemysłowej w USA w ciągu roku, od października 1948 r. do października 1949 r. obniżył się o 22 proc., liczba bezrobotnych w ciągu tego roku — nawet według pomniejszonych danych oficjalnych — wzrosła o 64 proc. Ogólna liczba bezrobotnych i na wprost bezrobotnych w USA przewyższa już 14 milionów ludzi, a ogólna liczba bezrobotnych i na wprost bezrobotnych we wszystkich krajach kapitalistycznych wynosi przeszło 40 milionów osób.

Życie gospodarcze kapitalistycznych krajów europejskich, które wpadły w sidła marshallowskiej „pomocy” amerykańskiej, znajduje się w stanie głębokiego i beznadziejnego rozprężenia.

W krajach tych produkcja przemysłowa obniża się, bezrobocie i bieda wzrastają, inflacja pieniężna wzmagają się, ceny zwyżkują, płaca robotników i pracowników umysłowych systematycznie spada, a dro-

gi zabezpieczy wysokie i trwałe urodzaje, niezależnie od żywiołowych kapryśności przyrody. Nadszedł czas, w którym ludzie radzieckiej przetrzebionej i podporządkowanej sobie przyrodzie. Jest to zapowiedź nadchodzącej wielkiej epoki komunizmu.

Sily wytwórcze socjalistycznej gospodarki rolniej wzrastają po wojnie nieustannie przy pomocy przemysłu socjalistycznego. Rosnącym ciągle potokiem płyną do socjalistycznej gospodarki rolnej setki tysięcy traktorów, kombajnów, najnowszych maszyn rolniczych, potężne urządzenia techniczne dla stacji sadzenia lasów.

Weski kolchozowej rozwija się coraz bardziej elektryfikacja, radiofonizacja, kłofikacja. Rozpoczyna się na wsi nowe budownictwo mieszkaniowe na wzór domów miejskich. Zaczera się coraz bardziej i zanika odwieczna sprzeczność między miastem a wsią, co stanowi jeden z podstawowych warunków stopniowego przejścia do komunizmu.

W okresie powojennym — stwierdza dalej Pospielow — bezsporne fakty potwierdziły z nową siłą wobec całego świata, że radziecki ustrój społeczny i państwowy jest najlepszą formą organizacji społeczeństwa w

porównaniu z jakimkolwiek niereakcyjnym ustrojem społecznym. Mówca podkreśla, że w wyniku rozwoju gospodarki narodowej Związek Radziecki podnosi się nieustannie siła nabywcza rubla, warstwa realna wartości plac robotników, pracowników umysłowych, zwiększają się dochody chłopów zarówno z gospodarstw kolchozowych, jak i z gospodarstw indywidualnych.

Nikt na świecie nie uczynił tak wiele dla powszechnego dobrobytu narodu, dla radości i szczęścia wszystkich ludzi pracy, jak Lenin i Stalin.

I. Spełniając nakazy Lenina — naród radziecki kroczy pewnie ku komunizmowi

Partia nasza — powiedział Pospielow — musiała przezwyciężyć ogromne trudności, by zapewnić zwycięstwo socjalizmu w naszym kraju, by z cofnięciem pod względem techniczno-gospodarczym kraju przekształcić naszą ojczyznę w potężne mocarstwo socjalistyczne. Partia Lenina — Stalina potrafiła stworzyć warunki decydujące dla historycznych zwycięstw socjalizmu i demokracji w szeregu krajów Europy i Azji, przede wszystkim dlatego, że jest ona partia marksistowska, partia leninowska — dlatego, że polityka partii opiera się na podstawie marksistowsko-leninowskiej nauki o społeczeństwie.

Marksi i Engels byli pierwszymi, którzy stworzyli teorię komunizmu naukowego. Dowiedli oni w sposób naukowy, że kapitalizm jest ustrojem społecznym przemijającym, dowiedli, że upadek burżuazji i zdobycie władzy przez proletariet jest nieuniknione, że socjalizm nieuchronnie zajmie miejsce kapitalizmu.

Marksi i Engels nauczyli klasę robotniczą, by była świadoma swych sił, swej wielkiej misji historycznej — misji grabieża ustroju kapitalistycznego. Dali oni proletariatu potężną broń moralną: teorię rewolucyjną. Marksi i Engels byli ściśle związani z ówczesnym ruchem robotniczym i jego czołowymi bojownikami. Marksi i Engels żyli w epoce, gdy kapitalizm rozwijał się jeszcze, gdy rewolucja proletariacka nie stała się jeszcze bezpośrednią praktyczną koniecznością. Nie było im dane ujrzyć zamianę się ustroju kapitalistycznego i ustanowienia nowego społeczeństwa, którego narodziny zapowiedzieli z naukową ścisłością.

Lenin i Stalin kontynuowali dzieło Marksa i Engelsa w warunkach nowej epoki, epoki imperializmu i proletariackiej rewolucji. Lenin wykrył prawa rozwoju kapitalizmu w epoce imperializmu, gdy kapitalizm zaczął się chylić ku upadkowi, gdy dawny „kwitnący” kapitalizm przekształcił się w kapitalizm umierający i gnijący. Lenin uzasadnił teoretycznie możliwość zwycięstwa socjalizmu w jednym kraju.

Pod przewodem Lenina i Stalina nastąpiło po raz pierwszy przerwanie łańcucha światowego frontu imperialistycznego — zwyciężyła Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna.

Całe swe życie poświęcił Lenin sprawie klasy robotniczej, sprawie zwycięstwa socjalizmu. Lenin z całą swą niezwykłą przenikliwością — powiedział Pospielow — wysunął zadanie uprzemysłowienia naszego kraju. Strategia leninowska obliczona była na to, by — utrzymując kierowniczą rolę klasy robotniczej w stosunku do chłopstwa — zapewnić odbudowę i rozwój wielkiego przemysłu maszynowego, wykonanie planu elektryfikacji — i na tej podstawie zrealizować socjalistyczną przebudowę drobnej gospodarki chłopskiej.

Jeżeli Rosja pokryje się gęstą siecią elektrowni i potężnych instalacji technicznych, — nasze komunistyczne budownictwo gospodarcze stanie się wzorem dla nadchodzącej socjalistycznej Europy i Azji — zapowiadał Lenin.

W walce z wrogami leninizmu to-

warzysze Stalin obronił i rozwinął teorię o możliwości zwycięstwa socjalizmu w jednym kraju, skonkretyzował leninowski strategiczny plan budowy socjalizmu, którego punktem wyjścia była idea uprzemysłowienia.

Wypełniając nakazy leninowskie, towarzysze Stalin z wielką przezornością postawił przed partią i narodem zadanie szybkiego tempa socjalistycznego uprzemysłowienia, aby zachować niezależność naszej socjalistycznej ojczyzny i zapewnić zwycięstwo socjalizmu.

Kraj nasz wykonał wielkie dzieło uprzemysłowienia socjalistycznego w historycznych terminach, ustalonych przez towarzysza Stalina.

Mówca stwierdził następnie, że partia Lenina — Stalina rozgromiła zdrajców i kapitulantów, którzy chcieli zarazić partię i naród mieniszewicką niewiarą w możliwość zwycięstwa socjalizmu, którzy usiłowali zawrócić kraj na drogę restauracji kapitalizmu.

Leninowsko-stalinowska teoria o możliwości zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju — powiedział Pospielow — owaładnawszy masami, przekształciła się w potężną siłę materialną, ucieleśniła się w bohaterstwie walce ludzi radzieckich w okresie stalinowskich pięcioletek. W ciągu niezwykle krótkiego okresu historycznego przeobraziło się całe oblicze naszego kraju, skończono raz na zawsze z odwiecznym zacofaniem, odziedziczonym z przeszłości.

Towarzysz Stalin poprawił nasz naród do historycznego, posiadającego ogólnosiątkowe znaczenie zwycięstwa socjalizmu. I w dniach, które przeżywamy, sprawdzili się z cudem na siłę prorocze słowa leninowskie — nasze komunistyczne budownictwo gospodarcze stało się wzorem dla krajów demokracji ludowej Europy i Azji.

Lenin, wielki strateg proletariatu, — mówił dalej Pospielow — umiał dostrzegać od samego początku gigantyczne procesy historyczne, zachęcał w głębi mas ludowych, uciskanych przez imperializm. Widział on, na dziesiątki lat naprzód, setki milionów wciąż nowych bojowników, powstających przeciwko niewoli kapitalistycznej, przeciwko jej najgorszej formie — imperializmowi.

Lenin wskazywał, że chociaż burżuazja imperialistyczna „gotowa jest do wszelkich bestialskich okrucieństw i zbrodni, aby obronić ginącą niewolę kapitalistyczną”, — obrzydła wielkość ludności kuli ziemskiej, już wskutek samego przebiegu rozwoju historycznego, wciąga się z niezwykłą szybkością do walki o swe wyzwolenie i że dlatego „ostatnie zwycięstwo socjalizmu jest całkowite i bezwarunkowe zapewnione”.

Lenin powiedział: „Wystarczy 10—20 lat właściwych stosunków z chłopstwem, a zapewnione jest zwycięstwo w skali światowej (nawet w razie opóźnienia się rewolucji proletariackich, które narastają). W przeciwnym razie — 20—40 lat męczarni terrora biogwardyjskiego.

Albo — albo. Tertium non datur.” — Tak pisał Lenin w roku 1921.

Pod mądrym kierownictwem towarzysza Stalina, twórcy systemu kolchozowego, partia nasza zapewniła

wykonanie polityki leninowskiej w stosunku do chłopstwa, skutecznie rozwiązała najtrudniejsze problemy władzy, zadanie rewolucji proletariackiej — skierowanie dziesiątków milionów chłopów na drogę socjalizmu.

Gdyby nasz nieśmiertelny Ojciec, Wielki Lenin, mógł ujrzeć swymi oczyma, co partia komunistyczna i naród radziecki zdziałali w ciągu ostatnich czterech lat! Gdyby Wielki Lenin mógł zobaczyć dziesiątki i setki tysięcy traktorów, setki pierwszorzędnych zakładów przemysłowych, elektrowni, kopalni węgla i rudy, sztywów naftowych na nieprzebranych obszarach naszej ojczyzny, na których jeszcze w 1921 roku panowały patriarchalne i na wprost dziczące stosunki. Gdyby Wielki Lenin mógł zobaczyć tysiące naszych czołowych stachanowców, naszych przodujących kolchozników, tysiące sławnych Bohaterów Pracy Socjalistycznej, którzy swą ofiarą, twórczą pracą tworzą wzory wyższej wydajności pracy, jaka jest konieczna dla stopniowego przejścia do komunizmu...

Gdyby Wielki Lenin mógł zobaczyć dziesiątki i setki delegacji chłopskich z krajów demokracji ludowej na polach naszych kolchozów i sowchozów...

Z jaką dumą powtórzyłby Lenin swe prorocze słowa, wypowiedziane na XI zjeździe partii: „Zadna siła na świecie — bez względu na to, ile zła, niedoli i męczarni mogłaby przynieść jeszcze milionom i setkom milionów ludzi, nie odbierze podstawowych zdobyczy naszej rewolucji, bo zdobycze te należą teraz już nie do „nas”, lecz do historii światowej”.

26 rocznicę śmierci Lenina naród radziecki obchodzi w warunkach nowego, potężnego rozwoju we wszystkich dziedzinach socjalistycznej gospodarki i kultury. Cały świat przekonał się, że runęły nienawistne nadzieje kół imperialistycznych na to, że Związek Radziecki, który w drugiej wojnie światowej przeszedł najcięższe doświadczenia i poniósł największe ofiary, nie zdoła pokonać trudności powojennej odbudowy gospodarki narodowej.

Z popiołów i ruin powstają miasta radzieckie i wieś, spalone doszczętnie przez barbarzyńców faszystowskich.

Plan powojennej pięcioletki stalinowskiej wykonywany jest przed terminem. Zwiększony plan na rok 1949 wykonany został przez cały przemysł w 103 proc. Globalna produkcja przemysłowa ZSRR w roku 1949 przekroczyła poziom przedwojennego 1940 roku o 41 proc., a ogólny poziom produkcji przemysłowej w IV kwartale 1949 r. przekroczył poziom przedwojenny o 53 proc.

Mówca wskazywał następnie, że różniel w rolnictwie wykonywane jest z powodzeniem zadanie odbudowy i powojennego rozwoju. Problem zbóżowy został rozwiązany. Wyrwała i z powodzeniem realizowane jest główne zadanie gospodarki rolnej w obecnym okresie: wykonanie trzyletniego planu rozwoju społecznej hodowli bydła. Z ogromnym entuzjazmem miliony kolchozników wprowadzają w życie, nie mający przykładu w historii, stalinowski plan przeobrażenia przyrody, którego realizacja

Wiele okoliczności — sprawia jednak, że ten obłąkany pomysł zdobycia panowania nad światem, zapożyczony przez anglo — amerykańskich imperialistów u hitlerowców, staje się coraz bardziej nierealny.

Flaszkami zakofczyły się złudzenia co do rzekomego monopolu atomowego USA. Wyjawnie się, że Związek Radziecki, stojący na czele obywateli pokoju i socjalizmu, rozprządka broń atomową już od 1947 roku.

Flaszkami zakończyła się interwencja USA w Chinach. Wielkie zwycięstwo narodu chińskiego dowiodło, że imperializm nie jest już w stanie stłumić siłą oręża rewolucji ludowej o takim rozmachu, jak rewolucja chińska.

Rosną nieustannie i wzmacniają się siły, broniące pokoju, socjalizmu i demokracji. Wzrasta potęga polityczna i gospodarcza krajów demokracji ludowej, polepsza się stała sytuacja ludzi pracy w tych krajach.

W szeregu krajów Europy (Francja, Włochy i inne) rozwinął się po teźny ruch pokoju, skierowany przeciwko podżegaczom wojennym. Mas pracujące Niemiec rozumieją coraz głębiej doniosłość wielkich historycznych słów towarzysza Stalina, że „istnienie pokojowych, demokratycznych Niemiec obok pokojowego Związku Radzieckiego byłoby możliwością nowych wojen w Europie, kładzie kres przerwaniu krwi w Europie i czyni niemożliwym użarzenie krajów europejskich przez imperialistów świata”.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Pod wielkim i niezwykłym sztandarem Lenina—Stalina do triumfu komunizmu

Referat tow. Pawła Pospiełowa na uroczystym posiedzeniu w Moskwie, poświęconym 26 rocznicy śmierci Włodzimierza Lenina

(Dalszy ciąg ze str. 2-iej)

Po raz pierwszy w dziejach powstał zorganizowany front zwolenników pokoju. Związek Radziecki — powiedział dalej Pospiełow — we wszystkich swych wystąpieniach na arenie międzynarodowej prowadzi nieustannie politykę obrony pokoju.

Wielka stalinowska strategia pokoju, wynikająca z nakazów Lenina, zdobywa coraz większą liczbę zwolenników.

Stalinowska strategia w obronie pokoju i bezpieczeństwa narodów,

obliczona na długotrwałe współistnienie i pokojową rywalizację dwóch systemów, wychodzi z założenia, że możliwa jest współpraca pokojowa systemu socjalistycznego i kapitalistycznego.

„Myśl o współpracy dwóch systemów — mówił towarzysz Stalin — została po raz pierwszy wypowiedziana przez Lenina. Lenin — jest naszym nauczycielem, a my, ludzie radziecy, jesteśmy uczniami Lenina. Nigdy nie odstępowałimy i nigdy nie odstąpimy od wskazań Lenina”.

Z tych założeń wypływa radziecka stalinowska polityka zagraniczna, która zawsze jest za pokojem i broni sprawy pokoju.

W osobie towarzysza Stalina — powiedział Pospiełow — narody świata widzą najbardziej nieugiętego, niestrudzonego i mądrego bojownika o pokój, który czyni wszystko możliwe, aby pokrzyżować luźne dożerze plany podżegaczy do nowej wojny, — widzą w Nim Wielkiego Wodza i Nauczyciela całego potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu.

epoka stalinowska, epoka zwycięstwa socjalizmu i budowy komunizmu przynosi ludzkości najwspanialsze możliwości rozkwitu sił wytworczych oraz szczęśliwego i pełnego radości życia.

Niech żyje wielki, niezwykły sztandar Lenina - Stalina!
Niech żyje nasza bohaterka partia Lenina - Stalina!
Niech żyje wielki naród radziecki!

Niech żyją bojownicy o pokój na całym świecie!
Niech żyje nasz ukochany Wódz, Ojciec i Nauczyciel, promienny geniusz ludzkości, prowadzący naród radziecki do triumfu komunizmu — Towarzysz Stalin!

III. Partia Lenina — Stalina kierowniczą i przewodzącą siłą społeczeństwa radzieckiego

Wszystkie nasze sukcesy — stwierdził następnie mówca — zawdzięczamy wielkiej partii komunistycznej, kierownictwu Lenina i Stalina, wierności zasadom leninizmu.

Lenin i Stalin uczyli, że partia jest niezwykłą, jeżeli nie obawia się krytyki i samokrytyki.

Towarzysz Stalin stwierdza, że samokrytyka jest nam potrzebna jak powietrze, jak woda, że bez samokrytyki partia nasza nie mogłaby posuwać się naprzód, nie mogłaby ujawniać swoich błędów, nie mogłaby likwidować naszych braków.

„Niech partia — mówił towarzysz Stalin — niech bolszewicy, niech wszyscy uczelni robotnicy i elementy pracujące naszego kraju — ujawniają braki naszej pracy, braki naszego budownictwa, niech nakreślają sposoby zlikwidowania naszych braków, ażeby w naszej pracy i w naszym budownictwie nie było zastój, bagna, gnicia, ażeby nasza praca, całe nasze budownictwo popędzało się z każdym dniem i kroczyło od sukcesów do sukcesów”.

Samozadolenie i zarozumiałstwo, prowadzące do zastój w pracy, są sprzeczne z rewolucyjnym i

krytycznym duchem bolszewizmu. Ludzie, którzy nie znoszą krytyki i samokrytyki, którzy wytworzą atmosferę zagłuszenia, tłumienia krytyki i samokrytyki — podważają jej ożywiającą i samodzielną organizację partyjnych, zaszczeplają w życie organizację partyjnych i państwowych obywateli biurokratów, zaciętych wrogów partii.

Lenin i Stalin uczyli — mówił dalej Pospiełow — że partia jest niezwykła, jeżeli umie zachować i wzmocnić łączność z szerokimi masami narodu.

Lenin i Stalin wskazują, że komunisty nie tylko powinni uczyć bezpartyjnych, lecz powinni również uczyć się od nich, w słuchaniu się czujnie w rady bezpartyjnych, w głos mas — podchwytując uogólniając i szerząc ich twórcze doświadczenia, ich inicjatywy.

Zbliżające się wybory do Rady Najwyższej ZSRR, które będą się odbywały na podstawie niezwykle szerokiej demokracji socjalistycznej, w atmosferze całkowitej jedności moralnej i politycznej narodu radzieckiego, jeszcze bardziej zacieśniają łączność partii Lenina - Stalina

z masami ludowymi.

Partia Lenina - Stalina kieruje rozwojem społeczeństwa radzieckiego ku komunizmowi, podporządkowuje temu wielkiemu celowi całe nasze budownictwo gospodarcze i kulturalne. W okresie zakończenia budowy społeczeństwa socjalistycznego i stopniowego przechodzenia do komunizmu szczególnie ważne znaczenie posiada komunistyczne wychowanie mas pracujących, wychowanie naszych kadr i całego narodu na ideach leninizmu, kształtowanie i wzmocnianie twórczego patriotyzmu radzieckiego.

Z dzieł Lenina i Stalina ludzie radziecy i czołowi przedstawiciele mas pracujących wszystkich krajów czerpią przekonanie, że wielkie dzieło Lenina - Stalina jest niezwykłe, czerpią wiarę w swe siły i w triumf komunizmu.

Kończąc swe przemówienie, Pospiełow oświadczył:

Nie można oszukać historii i nie można cofnąć jej biegu. Nie można przez historię zastąpić prawami jakiegokolwiek bądź broni, jak marzą o tym podżegacze wojenni. Czekają nieunikniona klęska. Wielka

Masy pracujące świata uczciły pamięć Wielkiego Lenina

Kraje demokracji ludowej

W 26 rocznicę śmierci Lenina klasa robotnicza i masy pracujące WĘGIER złożyły hołd pamięci Wielkiego Rewolucjonisty.

Zakłady przemysłowe i fabryki przybrały odświętny wygląd, na frontonach widniały potężnych rozmiarów portrety Lenina. „Lenin żył, żyje i żyć będzie” — widniało na wielu czerwonych wstęgach obrzytnych transparentów. W całym kraju odbywały się uroczyste akademie, na których wygłaszane są referaty o życiu i działalności Lenina.

W całej RUMUNII odbyły się 26 rocznicę śmierci Lenina uroczyste akademie żałobne. Na ekranach kin bułkarskich i w innych miastach wyświetlane są filmy, poświęcone działalności i życiu Włodzimierza Lenina. Dzienniki zamieściły liczne artykuły. Wydawnictwo Rumuńskie Partii Robotniczej wydrukowało wielobarwne plakaty, poświęcone Włodzimierzowi Leninowi.

W teatrze praskim im. Smetany odbyła się uroczysta akademie żałobna Komitetu Centralnego Komuni-

stycznej Partii CZECHOSŁOWACJI i praskiego komitetu obwodowego Partii Komunistycznej, wspólnie z przedstawicielami organizacji społecznych.

Obecny był również ambasador ZSRR w Pradze Siliin oraz przedstawiciele dyplomatycznych krajów demokracji ludowej.

Referat o życiu i działalności Lenina wygłosił minister oświaty profesor Nejedlý.

W całej ALBANIИ odbyły się uroczyste akademie żałobne, poświęcone 26 rocznicy śmierci Lenina.

Prasa albańska zamieściła liczne artykuły poświęcone życiu i działalności wielkiego wodza rewolucji proletariackiej.

Wszystkie dzienniki w BULGARII zamieściły obszerny materiał i artykuły, poświęcone 26 rocznicy śmierci założyciela Partii Bolszewickiej i pierwszego w świecie państwa socjalistycznego.

Dzienniki zamieściły fotografie Lenina, a obok wyjątki z artykułu Dymitrowa o Leninie.

demia żałobna, poświęcona pamięci Włodzimierza Lenina. Przemówienia poświęcone genialnemu wodzowi rewolucji proletariackiej, wygłosili członkowie KC Amerykańskiej Partii Komunistycznej Benjamin Davis i Gus Hall, jeden z przywódców nowojorskiej organizacji Partii Komunistycznej — Mercedes Arroho i inni.

Benjamin Davis, który wraz z Hallem i 9 innymi przywódcami Amerykańskiej Partii Komunistycznej, skazany był przez sąd amerykański za propagandę zasad marksizmu-leninizmu, stwierdził między innymi, że dzieła Lenina przewożą masom pracującym całej ludzkości i wskazują im drogę.

Mówca scharakteryzował następnie potężne siły obozu pokoju, który pod przewodnictwem Związku Radzieckiego walczy o pokój i postęp. Davis podkreślił wielkie znaczenie narodowo-wyzwoleńczej walki ludów kolonialnych, której to walce Lenin przypisywał wyjątkowo wielkie znaczenie. Kończąc swoje przemówienie Davis oświadczył: „LENINIZM ŻYJE I ROZKWIITA NA CAŁYM ŚWIECIE”.

Niedorzeczne kłamstwa Achesona

nie przesłonią bankructwa polityki imperialistów w Chinach Min. Wyszynski demaskuje oszczerstwa sekretarza stanu USA

(Ciąg dalszy ze str. 1)

Wreszcie ogłasza on, iż Związek Radziecki realizuje takie oddziaływanie na Chin Mongolijski Wewnętrzny i Sinkiang.

Nie jest trudno zauważyć, iż we wszystkich tych oświadczeniach Achesona nie ma ani słowa prawdy.

Dla odwrócenia uwagi od własnej porażki

Wszystkie te niedorzeczności, nagadane przez Achesona po to, aby zrobić dobrą minę do złej gry, oszkalowały politykę zagraniczną ZSRR i przez to są moim zdaniem na ZSRR winę za fiasko swej własnej polityki.

Jest rzeczą zrozumiałą, że taka podjeżdżana „operacja” nie mogła się obejść bez oszczerstwa przeciwko ZSRR.

Wystąpiwszy w roli protektora Chin i nagadawszy mnóstwo niedorzeczności o Związku Radzieckim i jego stosunkach z Chinami — Acheson widocznie nie pomyślał o tym, że istnieje fakty, które całkowicie obalają jego oszczerstwo przeciwko ZSRR.

niem słuchaczy z narodowego klubu prasy w Waszyngtonie.

Wszystkim wiadomo — i normalni ludzie nie mogą mieć wątpliwości w tym względzie, że MANDZURIA, MONGOLIA WEWNĘTRZNA I SINKIANG WCHODZĄ NADAL W SKŁAD TERYTORIUM CHIN, stanowiąc część organiczną tego terytorium.

Bankructwo polityki USA w Chinach

Jeżeli jednak mimo to Acheson poszedł na rozpowszechnianie oszczerstw pogłosek o przyłączeniu tych terytoriów do ZSRR, to oczywiście czyni to on nie „z dobrego humoru”, Zbankrutowana polityka Achesona w Chinach zmusza go do tego.

W każdym razie Acheson i obecnie nie wpadł na żadne, choć jako tako przekonywujące argumenty, mogące obronić te politykę, którą kontynuuje on w Chinach, nie licząc się z zupełnie klęską Czang Kai-szeka i z faktem utworzenia Chińskiej Republiki Ludowej.

W związku z omawianym oświadczeniem Achesona z 12 stycznia, rzeczą ciekawą będzie przypomnieć oświadczenie byłego konsula generalnego USA w Mukdenie, Warda, który niedawno wrócił do Stanów Zjednoczonych i złożył 14 stycznia oświadczenie dla prasy.

Oświadczenie konsula USA Warda o stosunku ZSRR do Mandżurii

Ward oświadczył, iż przebywając do ostatniej chwili w Mandżurii „nie widział żadnych oznak, wskazujących na to, jakoby Związek Radziecki kontrolował Mandżurię”, że nie zauważył on „żadnych” oznak, wskazujących na dążenie Rosjan do przyłączenia Mandżurii”.

Jest rzeczą znamienną, że nawet jak wrogo ustosunkowany do ZSRR człowiek, jak amerykański konsul Ward — zmuszony był pochylić czoło wobec nie dających się obalić faktów.

Teraz cały świat wie, że mimo miliardowych wydatków amerykańskiej polityki Achesona w Chinach doznała klęsk.

Polityka ta nie mogła nie zakończyć się krachem, albowiem upatrywała swe zadanie w poparcu dla reakcyjnych sił Chin i w jawnej walce

przeciwko demokratycznym siłom Chin.

Usiłowania zaś ukrycia się za dymną zasłoną oszczerstw i przerzucenia na ZSRR odpowiedzialności za fiasko swej polityki — nie wrożą p. Achesonowi nic dobrego.

Usłowania takie mogą jedynie doprowadzić do nowego fiasko polityki USA w Chinach”.

Uroczyste zebranie łódzkiego aktywu partyjnego poświęcone rocznicy śmierci Wielkiego Wodza

W dniu onegdajszym w sali kina „Bałtyk” zebrał się aktywny łódzkiej i wojewódzkiej organizacji partyjnej, przedstawiciele Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, Stronnictwa Demokratycznego, Stronnictwa Pracy, członkowie Okręgowej Rady Związków Zawodowych oraz przedstawiciele łódzkiego świata pracy, aby na uroczystym zebraniu w dniu 26 rocznicy śmierci tow. Lenina uczcić pamięć Wodza międzynarodowego proletariatu.

Scena tonie w czerwieni. Nad stołem prezydyjnym — wielki portret Włodzimierza Lenina, a obok dwie daty — 1924 — 1950.

Uroczystość zajął prezydent miasta Łodzi tow. Marian Minor.

Po ukonstytuowaniu się prezydium zebrania — referat poświęcony twórczej działalności Włodzimierza Lenina wygłosił członek Komitetu Centralnego, i Wojewódzkiego PZPR tow. Władysław Dworakowski.

— Znaczenie Lenina dla rozwoju historii ludzkości — powiedział na wstępie mówca — występuje tym wyraźniej, im bardziej oddalamy się w czasie od jego działalności, im większa jest perspektywa, z której spoglądamy na postać Lenina.

— Marksizm - leninizm — powiedział mówca — jest ideologią naszej Partii.

— Zasadnicze prawa rozwojowe naszej drogi do socjalizmu wypływa z podstawowych zasad marksizmu-leninizmu, zaś ich realizacja pozostaje w ścisłym związku i oparciu o pomoc i doświadczenie Związku Radzieckiego.

W drugiej części swego referatu tow. Dworakowski omówił rolę Le-

Pod butem titowskich faszystów

W dążeniu do stłumienia oporu, ogarniającego coraz szersze rzesze społeczeństwa jugosłowiańskiego, faszystowska banda titowska nie waha się przed stosowaniem istic gestapowskich metod, przed katowaniem i wtrącaniem do więzień najlepszych przedstawicieli narodu.

Armia jugosłowiańska, w której szeregach służy wielu patriotów, oddanych sprawie robotniczej, poddawana jest ciągłym czystkom. Titowskim lokajom imperializmu chodzi o to, by stworzyć z niej posłuszne narzędzie w rękach anglosaskich podżegaczy wojennych.

Pismo jugosłowiańskich emigrantów politycznych w Związku Radzieckim „O socjalistyczną Jugosławie” podaje fakty, rzucające światło na sposoby, jakich imają się titowcy w celu

wyrugowania z armii patriotów jugosłowiańskich. Z list oficerów czynnej służby wykresła się np. nazwiska oficerów, o których tytuł „obciążające” informacja. Wykreślanie oficerów uzasadnia się krótko: „wrogo ustosunkowany”, „wypowiedział się za rezolucją Biura Informacyjnego”, „krytykuje partyjne i państwowe kierownictwo” itp. Na niektórych aktach napisane jest: „pozabawia się stopnia, zwolniony bez prawa przeniesienia do rezerwy”. Często równoznaczne jest to z wtrąceniem do więzienia.

W ten sposób usunęto z armii, pozabawiono stopnia lub aresztowano przeszło 10.000 oficerów jugosłowiańskich, t. j. przeszło trzecią część korpusu oficerskiego.

Kim są ludzie, którzy decydują o losie tych oficerów? Wystarczy przytoczyć nazwiska kilku, by zorientować się, kim posługują się władze titowskie w tym brudnym robocie: między innymi szczególnym zaufaniem cieszy się podpułkownik Wejo Jovanowicz, który podczas wojny kilka miesięcy ukrywał się u czentoków, pułk. Herman Furjan, podpułk. Dzierdzia Maran — ludzie o zasarganej przeszłości.

A kim są oficerowie wtrąceni przez tych zdradców narodu do więzienia? Pułkownik Aleksander Gawrilowicz, uczestnik walk wyzwoleniczych, znalazł się w więzieniu za to, że osmielił się stwierdzić prawdę i powiedzieć, że „Borba” codziennie publikuje wiadomości o wypełnieniu planu gospodarczego, lecz on tego nie widzi.

W uzasadnieniu wyrzucenia z wojska kapitana Ilija Gaczewski go napisane jest dosłownie: „pozabawia się stopnia oficera, ponie waż opowiadał antyrządowe dowoły”. Major Daniel Miletic na zebraniu partyjnym, po wystąpieniu antyrządowym jednego z oficerów, powiedział: „Prześcianicie już raz z tymi antyrządowymi oszczerstwami”. Agenci KOS aresztowali go na zebraniu.

Wobec żołnierzy - demokratów stosuje się jeszcze inne metody — wecianie do oddziałów karanych. T. zw. „oddziały karne” są to obozy koncentracyjne, wzorowane na hitlerowskich, gdzie więźniowie zmuszani są do niewielkiej pracy w okropnych warunkach. Takie obozy znajdują się w Sarajewie, Skopje, Lublanie, Nisz, Nowym Sadzie, Zagrzebiu.

Jednemu z uwiezionych W. Sasnowacki, udało się przemycić list opisujący warunki w obozie w Petrowaradynie. List ten ukazał się w organie emigrantów „Pod sztandarem Internacjonalizmu”.

Sasnowacki pisze, że kontrolę nad politycznymi więźniami sprawują kryminaliści, czenteki i inne męty społeczne, które, stosując się do rozkazu sztabu generalnego, zniecają się bezżalnie nad więźniami, donoszą władzom o rozmowach i dyskusjach prowadzonych w obozie, okradają więźniów z marnych porcji żywności.

Prócz pracy fizycznej, żołnierze zmuszani są do słuchania codziennie przez kilka godzin wykładów, czerpanych z angielskich podręczników lub faszystowskich propagandowych przemówień. Praca wraz z wykładami trwa przeciętnie 17 godzin dziennie. Chodzi mianowicie o fizyczne i moralne wyniszczenie patriotów.

KOMUNIKAT

Komitet Wojewódzki PZPR odwołuje konferencje teoretyczną „Leninowsko - Stalinowska nauka o państwie”, jaka miała się odbyć w dniu 23 stycznia br. o godz. 10.

O nowym terminie konferencji uczestnicy zostaną powiadomieni specjalnym zawiadomieniem.

WYDZIAŁ PROPAGANDY OŚWIATY I KULTURY KW PZPR W ŁODZI

Radomir Szananowicz

Kronika Tomaszowa

WAŻNIEJSZE TELEFONY
 4 — Dworzec Kolejowy
 47 — Milicja Obywatelska
 51 — Straż Pożarna
 805 — Straż Pożarna (dzwonić tylko w wypadku pożaru)
 838 — Pogotowie PCK

ADRES REDAKCJI:
 Rozdzielnia Dzienników „Ruch” Plac Kościuszki 16, tel. 250. Godziny przyjęć od 14 do 15.

Uwaga emeryci

Zarząd Związku Emerytów i Rencistów w Tomaszowie Mazowieckim komunikuje, iż w najbliższą niedzielę, dnia 29 stycznia br. o godz. 15 w lokalu szkolnym przy ul. Tkackiej — odbędzie się doroczne walne zebranie członków Związku.

Obecność zainteresowanych — obowiązkowa. Zarząd prosi o punktualne przybycie.

Osiągnięcia i zadania spółdzielczości mleczarskiej

W r. 1946 istniało 605 spółdzielni mleczarskich i 1448 zlewni śmietaneczarni. Liczba członków tych spółdzielni wynosiła wówczas 206 tys. Osiągnięcia organizacji: Centrali Spółdzielni Mleczarsko-Jajczarskich w okresie planu 3-letniego i jej wkład w sukcesy spółdzielczości wiejskiej są bardzo znaczne. Zwiększono liczbę spółdzielni do 789, a zlewni i śmietaneczarni do 6975. Wzrosła również do 576 tys. liczba członków, a więc przeszło dwukrotnie. Na przestrzeni 4 lat podniósł się pięciokrotnie skup mleka, dziesięciokrotnie jaj, a dwudziestokrotnie drobiu.

Obecnie spółdzielczość pokrywa już w 70 procentach zapotrzebowanie większych ośrodków na mleko.

Porównanie ilości punktów skupu mleka, jaj czy drobiu z ilością gromad wykazuje, że jest ich jeszcze o wiele za mało, i że do dużej liczby gromad Centrala w ogóle nie dociera. Odnosi się to szczególnie do spółdzielczości mleczarskiej, której pęd roznawowy w roku ubiegłym uległ znacznemu zahamowaniu. W wielu wypadkach — co stwierdzono na centralnym zjeździe CSMJ w Warsza-

wie — napotykały w CSMJ na objawy biurokracji i niedbalstwa, a nawet wręcz szkodliwej, wroglej działalności niektórych kierowników poszczególnych placówek.

Wiele nadwyżek z produkcji rolnej dostaje się jeszcze w ręce pokątnych handlarzy, spekulantów.

PRZYCZYNY NIEDOCIĄGNIĘĆ
 Jakże są zasadnicze przyczyny tych niedociągnięć, dlaczego agendy CSMJ nie docierają wszędzie? Przede wszystkim wynika to stąd, że w wielu placówkach spółdzielczości mleczarsko-jajczarskiej nie rozwinął się jeszcze w pełni socjalistyczny styl pracy. Szybki rozwój spółdzielczości i brak dostatecznej czujności spowodował, iż do aparatu i to na różnych szczeblach, dostały się elementy niepożądane, szkodliwe, biurokracji, nie mówiąc już o takich, którzy próbowali nawet dywersyjnej działalności. Wina za ten stan spada na władze rewizyjne, nie dość czujne i zbyt opieszale reagujące na wrogą działalność.

ZADANIA NA ROK 1950
 Celem dostatecznego zaopatrzenia

świata pracy w r. 1950 w mleko, jaja, masło i drób, spółdzielczość mleczarsko-jajczarska musi uczynić wielki wysiłek zarówno organizacyjny, jak i gospodarczy. Dlatego konieczna jest reorganizacja struktury wewnętrznej CSMJ w kierunku usygnalizowania pracy na wszystkich odcinkach. Trzeba rozbudować sieć zlewni i skup w ścisłym oparciu o gminne spółdzielnie; rozszerzyć kontraktację i kontakty z grupami hodowców, plantatorów i kołami gospodyń; rozwinąć na szeroką skalę szkolenie fachowe i ideologiczne, współzawodnictwo pracy i ruch nowatorski. Trzeba bezwzględnie oczyścić władze spółdzielni od elementów szkodliwych i wrogich.

zmienić styl pracy, szczególnie w zespołach kierowniczych, podnosząc ją na wyższy, socjalistyczny poziom, przyspieszyć obrót towarów, usprawnić sprawozdawczość i rachunkowość, wzmocnić dyscyplinę pracy.

Zdecydowana realizacja tych wytycznych, wypływających z analizy błędów i niedociągnięć spółdzielczości mleczarsko-jajczarskiej w latach ubiegłych stanowi warunek dobrej pracy CSMJ w r. 1950 i w latach następnych.

Rok bieżący będzie generalnym egzaminem dla całego aparatu, który wzbogacony doświadczeniem powinien w pełni realizować stojące przed nim poważne, bojowe zadania.

Wzrasta tempo pracy w PZPW Nr 29

Dobrze się rozpoczął rok 1950 w PZPW Nr 29. W porównaniu do ubiegłego roku w bieżącym roku tempo pracy wzrosło na wszystkich oddziałach produkcyjnych, które od początku stycznia wykonywały ze znaczną nadwyżką zaplanowane normy dzienne. Potwierdzeniem tego są wyniki, jakie oddziały produkcyjne osiągnęły w dniu 18 bm. Przedziałnia w dniu tym normę dzienną wykonała w 117,5 procent, tkalnia — 116,4 proc, wykończalnia — 118,2 proc.

Doświadczona lat ubiegłych, szczególnie zaś roku ubiegłego, kiedy to piętrzyły się trudności w produkcji, a jednak wszystkie plany produkcyjne i wszystkie zobowiązania zostały zrealizowane z nadwyżką w terminach wcześniejszych — pozwalają twierdzić, że w br. załoga PZPW Nr 29 w pracy osiągać będzie jeszcze lepsze wyniki, że dołoży wszelkich starań, aby jeszcze podnieść produkcję, aby plany roczne zostały wykonane z nadwyżką. Bo załoga PZPW Nr 29 świadoma jest celu, do jakiego dąży. Załoga PZPW Nr 29 dobrze zdaje sobie sprawę z tego, że należy zwiększyć wydajność pracy, że należy dokładniej i sumiennie wykonywać pracę, aby zrealizować Plan 6-cioletni, który jest mocnym, fundamentem pod budowę Polski Socjalistycznej.

Czytajcie i rozpowszechniajcie „GŁOS”

Powiększa się sieć bibliotek gminnych w powiecie radomszczańskim

Przed kilkoma dniami w powiecie radomszczańskim odbyły się uroczystości, którym należy poświęcić wiele uwagi i które posiadają specjalną wymowę oraz szczególnie doniosły charakter. W wielu gminach naszego powiatu odbyły się mianowicie uroczystości otwarcia Gminnych Bibliotek Publicznych. Stanowią one do pewnego stopnia symbol naszych osiągnięć na odcinku życia kulturalno-oświatowego. Zaczyna się i zaniedbana w okresie kapitalistycznym wieś polska, która niejednokrotnie nie otrzymywała na wet gazet, nie mówiąc już o radiu czy o wartościowej literaturze, dzisiaj posiada własne biblioteki.

W ostatnich tygodniach ubiegłego miesiąca pracownicy nowych Bibliotek Gminnych odbyli wspólne narady z kierownictwem Powiatowej Biblioteki Publicznej, gdzie wspólnie opracowano, jakie książki należy przede wszystkim dostarczyć na wieś. Aby nowopowstałym bibliotekom gminnym stworzyć jak najlepsze warunki rozwojowe, już od września ubiegłego roku rozpoczęto opracowywanie sieci bibliotek. Przewodniczący Powiatowego Komitetu Bibliotecznego ob. Drzazga i inspektor M. Bednarski oraz kierownik Biblioteki Powiatowej ob. Zatońska szczególnie naciskał na to, by każda biblioteka gminna posiadała jak najbardziej nadający się lokal, który by umożliwiał nie tylko wykonywanie czynności związanych z wypożyczaniem książek, ale jednocześnie stanowił do pewnego stopnia punkt centralny spraw kulturalno-oświatowych całej gminy. W ostatnim czasie gminne biblioteki otwarte zostały w miejscowościach Maluszyn, Żytno, Koniczpol Miasto, Przerab i w Wielkomyślnach. Na te niecodzienne uroczystości bardzo licznie stawił się mieszkający okolicznych wsi. Uroczystości te połączone były z wystawami książek, które dawały możliwość przybyłym zapoznać się ze zdobyczami kulturalnymi naszego życia powojennego i nowymi bogatymi pojęciami na szczeblu literatury i literatury naszych przyjaciół.

Stwierdzić tutaj trzeba, że coraz częściej powtarzające się uroczystości otwierania nowych bibliotek gminnych stanowią nową kartę w życiu wsi.

Państwowe Liceum Spółdzielcze szkoli fachowców dla sektora spółdzielczego

Przy ul. Słowackiego 9 w Piotrkowie w gmachu Liceum Żeńskie go znalazło sobie czasowe pomieszczenie Państwowe Liceum Spółdzielcze, posiadające ponad 400 uczniów. Nauka w tym Liceum odbywa się w godzinach popołudniowych, co jest konieczne ze względu na to, że wielu uczniów tej szkoły pracuje do południa zawodowo, a swój wolny czas poświęca na naukę.

Liceum wyposażone jest bardzo bogato we wszelkie pomoce szkolne, które pomagają uczniom w nauce przedmiotów zawodowych. Wymienić tu należy zwłaszcza salę maszyn do pisania, w której

uczniowie ćwiczą na 18 maszynach, podnosząc swoje umiejętności zawodowe. Wielką pomocą dla uczniów tego Liceum jest również sala towaroznawcza, w której wyświetlane są filmy naukowe.

Szkola w trosce o stan zdrowotny uczniów zakupiła z własnych funduszy gabinet lekarsko-dentystyczny.

Dla uczniów zamieszkałych w odległych miejscowościach Liceum prowadzi internat przy ul. Jerozolimskiej 2. Lokal internatu jest czysty, a mogiły zostały powiększone, gdyżby Zarząd Miejski znalazł dla lokatorów tego domu mieszkania zastępcze.

Uczniowie Liceum Spółdzielczego bardzo chętnie biorą również udział w życiu społecznym naszego miasta. Znany jest przecież u nas chór rewersistów pod nazwą „Trzy Muchy”, oraz chór żeński kierowany przez prof. Mikulskiego.

W bieżącym roku szkolnym Liceum Spółdzielcze ukończy 68 uczniów, a Gimnazjum Spółdzielcze 42. Absolwenci bądź pójdą na wyższe uczelnie, bądź otrzymają podstawy w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielczych.

Jak nas informuje dyrektorka tego Liceum ob. Ożgowa, w najbliższym czasie szkoła przeniesiona zostanie do nowego gmachu przy ul. Krakowskiej 36. W nowym budynku praca na pewno będzie jeszcze lepiej, gdyż wypłynie na to przestronność lokalu, którego dotychczas szkole tak brakowało. (H.)

Korespondent „Głosu”
 N. Twardowski

Nowe ślady zbrodni faszystowskich odkryte w Radomsku

W czasie robót związanych z założeniem centralnego ogrzewania w gmachu Zarządu Miejskiego robotnicy zatrudnieni przy uporządkowywaniu jednej z piwnic natrafili na ślady zbrodni hitlerowskich. Uwagę pracujących tu robotników zwróciła jedna ze ścian piwnicy, na której znaleziono wiele śladów po strzałach z broni palnej, oddanych ze stosunkowo bliskiej odległości. Ponieważ w pobliżu znajdował się dawny arest miejski, który okupanci hitlerowscy zamienili na więzienie, robotnicy przypuszczali, że w miejscu tym odbywały się egzekucje więźniów. Przy rozkopaniu ziemi w piwnicy natrafiono rzeczywiście na zwłoki trzech zabitych mężczyzn. Ślady wskazy-

ją na to, że również i w głębszych warstwach znajduje się większa ilość ofiar hitlerowców.

W budynku tym, w czasie okupacji mieściła się hitlerowska żandarmeria i posterunek policji granatowej. Według opowiadania ludzi, którzy w czasie okupacji przebywali w tym więzieniu oprawy hitlerowskiej do piwnicy tych wyprowadzali w nocy bardzo często aresztowanych, natomiast z powrotem nikt nie wracał. Zwłoki zamordowanych ofiar hitlerowskich są w tej chwili bardzo trudne do rozpoznania, jedynie resztki ubrania i innej części odzieży mogłyby pomóc przy zidentyfikowaniu zwłok. Miejsce każde zostało przez władze zabezpieczone. Dalsze badania będą przeprowadzone na miejscu.

Rozwój gminnych spółdzielni w powiecie piotrkowskim

Rok ubiegły charakteryzuje się ważnym rozwojem placówek handlowych spółdzielczości wiejskiej. Mieszkańcy naszego powiatu coraz większym zaufaniem oddają ją gminne spółdzielnie, udają się po zakupy do nich właśnie, a nie do sklepów prywatnych nastawionych na jak najwyższy zysk, a nie na zaspokojenie potrzeb małych i średnioregularnych chłopów.

Dowodem tego jest wzrost sieci sklepów prowadzonych przez Gminne Spółdzielnie w poszczególnych gminach naszego powiatu. Działa u nas obecnie 136 sklepów detalicznych, z tego 28 branżowych — rozrzuconych na najdalej położonych wsiach. W porównaniu z rokiem 1948. jest to postęp obywateli. Jednocześnie wzrosły poważnie obroty — przeciętnie o 100 procent.

Początkowo ludność miejscowa

uważała sklepy spółdzielcze za dobre źródło zakupu wyrobów monopowych i tzw. towarów deficytowych. Dzisiaj sklepy mieszane rozprowadzają znaczne ilości artykułów spożywczych, a branżowe — skórę, obuwie, materiały tekstylne i konfekcje. Zapotrzebowanie rolników przez Gminne Spółdzielnie nie ulega ciąglej poprawie — nie potrzebuje już wieśniak odbywać dalekiej i męczącej podróży do miasta w celu zaopatrzenia się w artykuły spożywcze, materiały czy odzież — bo wszystko może otrzymać na miejscu.

Osobną dziedziną pracy spółdzielczości wiejskiej jest skup produktów rolnych. Przeprowadzono pomyślnie akcję „H”, plan skupu zboża wykonano w powiecie piotrkowskim w 75 procentach, mimo, że akcja ta trwać będzie jeszcze przeszło pół roku. Po-

dobnie wygląda sprawa skupu ziemniaków, gdzie plan przekroczono już o 30 procent.

Pośrednictwo spółdzielni jest należycie przez rolników doceniane. Nic dziwnego: spółdzielcze placówki skupu płacą wysokie ceny i gwarantują odbiór niezależnie od warunków istniejących na rynku. W roku bieżącym wszystkie wysiłki skupi się na akcji zakładania nowych sklepów detalicznych — przewiduje się uruchomienie 64 placówek handlowych tego typu. Ponadto powstaną trzy gospody w Sulejowie, Rozprzy i Gorzkowicach.

Mówiąc o rozwoju wiejskiej spółdzielczości w powiecie piotrkowskim trudno nie wspomnieć o najpiękniejszych na naszym terenie Gminnych Spółdzielniach, które zarówno co do ilości sklepów, obrotów oraz skupu ziemiopłodów przodują. Są to: Gminne Spółdzielnie w Wolborzu, Kamięnsku i w Łęczynie. Ale i inne coraz lepiej opanowują podaż i zaspakajają potrzeby mieszkańców powiatu piotrkowskiego, stając się poważnym czynnikiem w rozwoju wsi. (S.)

Zachłanny kupiec i ukarani piekarze

Niejednokrotnie podkreślaliśmy nam tym miejscu nieuczciwość niektórych pabianickich kupców. Wykorzystując każdą okazję, podwyższają ceny, chowają towary, lub przeprowadzają inne machinacje, niegodne uczciwego obywatela. Dziś listę szkodzińców powiększył Michał Raszka, właściciel sklepu przy ulicy Moniuszki 33, którego żona wykorzystując chwilę wybrak zarówek — karzełek do lampek kieszonkowych, sprzedała te zarówki po nadmiernych cenach. Zamiat 20 — procentowej marży zarobkowej, p. Raszka siośował w tym wypadku aż 140 — procentową marżę. Delegatura Komisji Specjalnej w Łodzi skazała za to

Michała Raszkę na 25.000 zł. grzywny.

Referat Karno — Administracyjny Starostwa Łaskiego na rozprawie w Pabianicach ukarał wymienionych poniżej pięć karzy pabianickich za brak pasów mąki w piekarniach:

- Becht Józef, (Ks. Skargi 29), skazany został na grzywnę 2 tys. zł., Berczak Bronisław, (Warszawska 7), — na 2.000 zł., Głowiński Jan, (Zytyna 4), — na 2.500 zł., grzywny, Jasinski Władysław, (Konopnickiej 31) — na 3.000 zł., Lubiszewski Roman, (Moniuszki 28) — na 2 tys. zł. grzywny, Majewski Feliks, (Karmiszewice 43), — na 2.000 zł., Muda Aleksander, (Li stopada 12) — na 3.000 zł., Ratajski Józef, (Mielczarskiego 10) — na 2.000 zł. grzywny, Wanadachowicz Bronisław, (Kilińskiego 15) — na 3.000 zł., Wlazłowicz Kazimierz, (20 stycznia Nr. 24) — na grzywnę 2.000 zł. oraz Ludomila Zurawska, (Poniatowskiego 20), która za brak mąki i zły stan sanitarny piekarni skazana została na 4.000 zł. grzywny.
- Za zakłócenie spokoju, Antoni Synowski, (Widzew 6) — skazany został na 2.000 zł. grzywny, a Józefowi Dudzikowi, dzierżawcy posesji przy ulicy Gen. Żukowa 68, za niepełnienie chwastów, (ostu) wymierzono grzywnę 1.500 zł.

Ping-pongiści wygrali w Zduńskiej Woli 6:3

Dnia 15.I. 1950 r. ping-pongiści „Włókniarza” (Pabianice) wyjechali do Zduńskiej Woli, aby rozegrać drugi z kolei mecz o mistrzostwo klasy „B” ze „Stalą”. Zwyciężyli pabianiczanie 6:3.

Poszczególne spotkania dały następujące wyniki (zawodnicy „Włókniarza” na pierwszym miejscu): — Dziubczyk — Januszewski 2:0, Pietrasik — Bober 2:1, Niewiadomski — Rowiński 2:0, Dziubczyk — Bober 2:0, Pietrasik — Rowiński 2:0, Niewiadomski — Januszewski 1:2, Dziubczyk — Potrzebny 2:4, Pietrasik — Januszewski 0:2, Grelus — Bober 0:2.

Sędziował poprawnie ob. Gołab. Drużyna „Stali” jest zespołem bardzo młodym, zawodnicy jej nie reprezentują na razie dobrego poziomu. Poziom spotkań był z tego powodu raczej słaby. Z zawodników pabianickich doskonałą formę błysnął Dziubczyk, który nie przegrał żadnego spotkania. (Lach)

Dzięki pomocy robotników tomaszowskich mieszkańcy Czerniewic zwiędzili Ruchomą Wystawę Gospodarczą

W ramach akcji łączności wsi z miastem — załoga Państwowych Zakładów Przemysłu Włókiennego nr 28 w Tomaszowie Maz. utrzymuje ścisły kontakt z mieszkańcami wsi Czerniewice, dokąd wyjeżdżają stale robotnicze ekipy, czy po to, by pomóc swym braciom — chłopom w ich pracy, czy dać im godziwą rozrywkę poprzez występy naszego zespołu świetlicowego, czy po to — by nieść im słowa prawdy o nowej rzeczywistości, o budującej się Polsce Socjalistycznej, by gruntować świadomość polityczną i społeczną.

W tych dniach — postanowiliśmy umożliwić mieszkańcom tej wsi obejrzenie Ruchomej Wystawy Gospodarczej, jaka od szeregu dni jest czynna na terenie Tomaszowa, a która w swym przekroju obrazuje dorobek Polski Ludowej w ciągu ostatnich lat i kreśli perspektywę jej dalszego rozwoju.

Postanowienie zostało zrealizo-

wane i do Tomaszowa sprowadzona została grupa 90 osób, w skład której weszli i starsi mieszkańcy wsi, młodzież i dzieci szkolne. Grupa ta, pod kierunkiem przewodników RWG zwiędzila pomieszczenia Wystawy, dając wyraz swego podziwu dla zebranych na niej eksponatów i to tak z działu gospodarki przemysłowej, jak i szczególnie bogatego działu rolnictwa i leśnictwa, obrazującego dorobek polskiej wsi i wspaniałe możliwości, jakie przed wsią stwarzają perspektywy gospodarki spółdzielczej.

Wystawa, która jako jedno z swych zadań postawiła przed sobą — gruntowanie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przez pokazanie wsi dorobku miasta i odwrotnie — na przykładzie opinii i wrażeń, jakie wnieśli z niej czerniewiccy chłopcy — dobrze spełnia swe zadania.

Po zwiędzeniu Wystawy, nasi goście zaproszeni zostali do kina, gdzie wyświetlany był film pt. „Lenin w 1918 roku”. Film ten wzbudził zachwyt i zbliżył jeszcze bardziej do obecnych, postać wielkiego Lenina i pierwsze socjalistyczne państwo — Związek Radziecki.

Grupa, odjeżdżając na wieś serdecznie nam dziękowała za zaproszenie i umożliwienie jej przybycie do Tomaszowa. Dodać tutaj trzeba, że latem ubiegłego roku i my, robotnicy PZPW nr 28 byliśmy przez mieszkańców Czerniewic zaproszeni na wystawę rolniczą, jaka na tamtym terenie

CENNIK OGŁOSZEŃ W DZIENNIKU „GŁOS TOMASZOWSKI”

Za jednostkę obliczeniową dla ogłoszeń wymiarowych przyjęto 1 mm przez szerokość 1 łamu (szpalty). W tekście i za tekstem — 6 łamów po 45 mm.

Wielkość ogłoszeń	Za tekstem	Neirologi	Drobne
od 1 do 100 mm	70 zł	70 zł	30 zł
od 101 do 200 mm	110 zł	110 zł	— zł
od 201 do 300 mm	160 zł	160 zł	— zł
powyżej 300 mm	200 zł	200 zł	— zł

Ogłoszenia tabelaryczne, bilanse i kombinowane o 100 proc. drożej.

20 LAT temu

Co pisała prasa łódzka 23 stycznia 1930 r.

BANKRUCTWO FOX-FILMU

Jeden z największych amerykańskich koncernów filmowych, Fox Film, posiadający 2600 kinoteatrów w Ameryce i w Anglii — zbankrutował. Długi przedsiębiorstwa wynoszą 96 milionów dolarów.

ZAKAZ URZĄDZANIA WIECÓW

Zapowiedziany na dzień jutrzejszy wiec kobiet — nie odbędzie się. Władze wojewódzkie wydały zakaz urządzania wszelkiego rodzaju wieców i zgromadzeń.

KATASTROFALNY SPADEK EKSPORTU

Pisma notują dalszy katastrofalny spadek eksportu towarów węgla i bawełnianych, co grozi dalszym uciśnieniem fabryk łódzkich.

232.604 BEZROBOTNYCH W POLSCE

Na komisji budżetowej Sejm uchwalił wydatki na pomoc bezrobotnym w Polsce. Ogółem na terenie całego kraju znajdują się w obecnej chwili 232.604 osoby zarejestrowane jako pozostawione całkowicie pracy a co za tym idzie — środków do życia. Liczba niezarejestrowanych robotników sięga wielu milionów.

KINA

- ADRIA — dla młodzieży (Stalina 1) „Złoty klucz” — godz. 16, 18, 20
- BAŁTYK (Narutowicza 20) „Sumienie” — godz. 17, 19, 21
- BAJKA (Franciszkańska 31) „Wielkie życie” — godz. 18, 20
- GDYNIA (Daszyńskiego 2) — „Program aktualności krajowych i zagranicznych Nr 4” — godz. 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 21
- HEL — dla młodzieży (Legionów 2-4) „Trzeci szturm” — godz. 16, 18, 20
- MUZA (Pabianicka 173) „Dzieci kapitana Granta” — godz. 18, 20
- POLONIA (Piotrkowska 67) — „Jan Rohacz z Dube” — godz. 17, 19, 21
- PRZEDWIOSNIE (Żeromskiego 76) „Arinka” — godz. 18, 20
- ROBOTNIK (Kilińskiego 187) „Mężczyźni w jej życiu” — godz. 18, 20
- ROMA (Rzgowska 84) „Aleksander Matrosow” — godz. 18, 20
- REKORD (Rzgowska 2) „Pieśń tajgi” — dla młod. godz. 16; seanse normalne godz. 18, 20
- SWIT (Bałucki Rynek 2) „15-letni kapitan” — godz. 18, 20
- TECZA (Piotrkowska 108) — „Aleksander Puszkina” — godz. 16.30, 18.30, 20.30
- TATRY (Sienkiewicza 40) „Delegat floty” — godz. 16, 18, 20
- WISŁA (Daszyńskiego 1) „Szeroka droga” — film produkcji polskiej, godz. 17, 19, 21
- WŁÓKNIARZ (Próchnika 16) „Jan Rohacz z Dube” — godz. 16.30, 18.30, 20.30
- WOLNOŚĆ (Napierkowski 16) — „Dni i noc” — godz. 16, 18, 20
- ZACHĘTA (Zgierska 26) „Czardziej sądów” — godz. 18, 20

RADIO

Program na poniedziałek 23 stycznia 1930 roku

11.57 Sygnał czasu i hejnał. 12.01 Dziennik południowy. 13.30 Muzyka rozrywkowa. 14.00 Audycja Związku Nauczycielstwa Polskiego. 14.20 (L) Fragmenty z oper kompozytorów słowiańskich. 14.55 Utwory Mendelssohna. 15.30 Audycja filatelistyczna dla świeżo dzięciwych. 15.50 Muzyka rozrywkowa. 16.00 Dziennik popołudniowy. 16.20 (L) Aktualności łódzkie. 16.25 (L) „List Proszki do Lenina” — opowiadanie P. Zarębskiego. 16.40 (L) Muzyka dla dzieci. 16.50 (L) „Pierwsza absolwenta kursu dla analfabetów otrzymują nagrody”. 17.00 (L) Koncert popołudniowy. 17.45 (L) „Czy chcesz być włókniarzem?” — reportaż dla świetlic młodzieżowych. 18.00 „Z kraju i ze świata”. 18.15 Koncert Kapeli Ludowej. 18.40 „Wszelchnia Radiowa” kurs I — Wykład z cyklu: „Przyroda nieżywna”. 19.00 Audycja dla wsi. 19.15 Puccini „Tosca” — opera w 3-ech aktach w wyk. solistów, chóru i ork. Opory La Scala (w przerwie w Dziennik wieczorny). 21.45 „Sztandar” — opowiadanie G. Karosiłowa. 22.00 (L) „Siedem dni sportu” — audycja w opracowaniu red. L. Szumlewskiego. 22.20 Pieśni masowe w wyk. Chóru i Orkiestry P. R. Transm. do CZECHOSŁOWACJI i WĘGIER. 23.00 Ostatnie wiadomości. 23.15 Muzyka poważna.

MILION TULACZY

W czasie dziesięciu lat niepodległości — od roku 1918 do 1928 — wyemigrowało z Polski za pracę i chleb 1,080,000 ludzi.

WNIOSEK O VOTUM NIEUFNOŚCI DLA RZĄDU BARTLA

Frakcja komunistyczna w Sejmie zgłosiła na sobotnie posiedzenie Sejmu wniosek o wyrażenie votum nieufności dla rządu Bartla.

MIEŠKAŃCY OKOLIC PODMIEJSKICH WOLAJA O KOMUNIKACJĘ TRAMWAJOWĄ

„Kurier Łódzki” drukuje rozważania na temat komunikacji tramwajowej w Łodzi, która przeznaczenia jest tylko dla środowiska. Mieszkańcy okolic podmiejskich wzdłuża do pracy do miasta po dwie trzy godziny — z powodu braku połączeń tramwajowych.

STRASZLIWA STATYSTYKA

W ciągu roku 1929 Pogotowie Miejskie wzywano było do 6,970 wypadków. Z tego 3348 wypadków wydarzyło się na terenach fabryk. W ciągu ub. roku wzywano pogotowie do 409 smobójstw, którzy targnęli się na życie wskutek braku środków do życia. Do przytułków i „ziarni miejskiej” odwieziono 1061 osób, które za słaby na ulicy wskutek głodu i wyczerpania.

TEATR

- PAŃSTWOWY TEATR im. STEFANA JARACZA (ul. Jaracza 27)
 - W poniedziałek 23 stycznia — teatr nieczynny.
 - PAŃSTWOWY TEATR NOWY (Daszyńskiego 34, tel. 123-02)
 - O godz. 19.15 „Brygada szlifiera Karhana”
 - Zniżki dla studentów i członków Związków Zawodowych udane.
 - PAŃSTWOWY TEATR POWSZECHNY (ul. 11 Listopada 24, tel. 150-36)
 - Dziś teatr nieczynny.
 - TEATR „OSA” (Traugutta 1, tel. 272-70)
 - O godz. 19.30 „Romans z wodewilu” z udziałem T. Wesolowskiego.
 - TEATR KOMEDII MUZYCZNEJ „LUTNIA” (ul. Piotrkowska 243)
 - Ostatnie dni! Codziennie o godz. 19.15 „Ptasznik z Tyrolu” — operetka w 3 aktach M. Helda i Westa.
 - PAŃSTWOWY TEATR ŻYDOWSKI Zespół wrocławski (ul. Jaracza 2, tel. 217-19)
 - Poniedziałek 23 stycznia, ostatnie dni „Kłeska Hamana”. Początek o godzinie 19.30.

Gwardia (Gdańsk) zwycięża warszawską imienniczkę 9:7

GDZAŃSK (Obsl. wł.) — W obecności 5,000 widzów rozegrany został mecz o mistrzostwo ligi bokserskiej pomiędzy Gwardią warszawską, a miejscową Gwardią. Spotkanie, które zaliczyć można do najbardziej emocjonujących w tym sezonie zakończyło się zwycięstwem gdańszczan 9:7.

UWAGA PRENUMERATORZY!

W związku z utworzeniem z dn. 1. I. 1930 r. Państwowego Przedsiębiorstwa Kolportażu „Ruch” wpłaty za prenumeratę należy uiszczać do 23 każdego miesiąca, na miesiąc następnym. Wpłaty należy w kolportera fabrycznego lub przekazać pocztowo na K-to VII 13767.

GLOS

Organ Łódzkiego Komitetu i Wojewódzkiego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Redaguje: KOLEGIUM REDAKCYJNE

Telefony: 216-14, 216-23, 218-02, 218-03, 218-23, 218-25

Redaktor naczelny: 216-14
Zastępca red. naczelnego: 218-02
Sekretarz odpowiedzialny: 218-23
Dział partyjny: wewn. 10

Dział korespondentów robotniczych i chłopskich oraz redaktorów gazetek ścienne: 218-42
Dział mutacji: 223-29
Dział młodych: 254-21
Dział mieszkaniowy: wewn. 11
Dział ekonomiczny: 216-11
Dział fabryczny: 216-10
Dział rolny: 254-21

Redakcja nocna: 172-31

Kolportaż: 218-23

Łódź, Piotrkowska 30, tel. 222-22

Administracja: 260-42

Dział ogłoszeń: Łódź, Piotrkowska 55, tel. 111-54 i 114-75

Wydawca RSW „Prasa”

Adr. Red.: Łódź, Piotrkowska 55, III-cie piętro.

Druk. Zakł. Graf. RSW „Prasa” Łódź, ul. Zwirki 17, tel. 206-42.

ZE SPORTU

Na ringu łódzkim bez niespodzianek

ŁKS Włóknierz deklasuje Cracovię wygrywając 16:0

Rozegrane w dniu wczorajszym w hali Wimy zawody o mistrzostwo drugiej ligi bokserskiej pomiędzy Cracovią a ŁKS-Włóknierzem, zakończyły się zdecydowanym zwycięstwem gospodarzy w stosunku 16:0.

Na macie w Poznaniu

Kolejarz (Poznań) kładzie na łopatkę Gwardię łódzką

POZNAŃ (Obsl. wł.) — Spotkanie o mistrzostwo ligi zapasniczej pomiędzy poznańskim „Kolejarzem” a „Gwardią” (Łódź) zakończyło się po zwycięstwie łódzkiej Gwardii nad Kolejarzem w stosunku 5:3. W wadze muszej — Będarek (G) zwyciężył w 4 min. przetrzniętym z odwrótnego pasa Nkodemskiego (K), w koguciej — Grządzielowski (K) przez zastosowanie klucza fińskiego położył w 10 min. na łopatkę Łazarskiego. W wadze piórkowej — Kauch (K) zwyciężył przetrzniętym przez ramię w 15 min. Ignaszewskiego. W wadze lekkiej — Jakubowicz (K) po wyrównanej walce pokonał na punkty Świętosławskiego. Zwycięstwo punktowe odniósł również Mielczak (K) nad Kromem w wadze półśredniej. Matusiakowski (G) przegrał w wadze średniej zwycięstwem punktowanym nad Krawczykiem. W wadze półciężkiej — Nowaczyk (K) wygrał na punkty z Kawalem. W wadze ciężkiej — Lenart (G) po zastosowaniu przetrzutu przez budo położył w 5 min. na łopatkę Leitgeberta.

Wyniki techniczne poszczególnych walk — na pierwszym miejscu zawodnicy Cracovii: Waga musza — Domański przegrywa na punkty z Różyckim; w koguciej — Leja w walce z Mateckim zostaje zdyskwalifikowany w drugiej rundzie; w piórkowej — Dominio ulega na punkty Oleczykowi; waga lekka — Leja zostaje wypunktowany przez Marcinkowskiego; w półśredniej — Zaczek przegrywa z Debi- szem w II rundzie przez t.k.o.; w średniej — Motyka ulega Olejnikowi w drugiej rundzie również przez t.k.o.; w półciężkiej — Rapacz od- daje punkty bez walki z powodu niedowagi i to samo Bielakowski w wadze ciężkiej.

W ringu sędziował mgr Jacek Kowalski z Poznania, na punkty: Bielewicz (Poznań), Kupferstajn (Warszawa) i Markowski (Śląsk). Widzów przeszło 3 tysiące.

CZY ŁÓDZIANIE WEJDA DO LIGI?

Kiedy publiczność opuszczała już halę Wimy, z przejeżdżającej „osiem nastki” wyskoczył jakiś mocno spóźniony zwolennik boksu, zapytując z przejęciem wychodzących: „No, jak tam? Jaki wynik?” 16:0 — odpowiedział ktoś. „A więc Włóknierz wygrał walcem?” — Skądże znowu, to wynik na ringu... Oj, którzy z takich czy innych powodów nie mogli przyjść na „Wimę” nie mają czego żałować. Spotkanie wypadło bardzo błado i rekordowy wynik nie jest bynajmniej dowodem

O mistrzostwo kl. A w boksie

ŁKS Włóknierz I B - Ogniwo 8:8

Ostatni mecz o mistrzostwo kl. A okręgu łódzkiego w boksie, rozegrany pomiędzy rezerwą ligowego ŁKS-Włóknierza a Ogniwnem, zakończył się wynikiem remisowym 8:8. Techniczne wyniki walk wypadły następująco: Waga musza: Włodarczyk (ŁKS-Włóknierz) wygrał na punkty ze Stróńskim (Ogniwo). W kogucia: Sochala (ŁKS-Włóknierz) uzyskał punkty walkowerem wobec braku przeciwnika. Waga piórkowa: Debisz II pokonał na punkty Kalinowskiego (Ogniwo). Waga lekka: Pastusiak (ŁKS-Wł.) uległ na punkty Żerkowskiemu (Ogniwo). W półśredniej: Stanikowski (ŁKS-Włóknierz) wygrał w 3 starciu przez poddanie się Wiczołka (Ogniwo). Waga średnia: Szewczyński (ŁKS-Wł.) wygrał na punkty z Wiczołkiem (Ogniwo).

Liga hokejowa

ŁKS Włóknierz - AZS (Poznań) 8:0

Wczoraj na lodowisku ŁKS Włóknierza w meczu o mistrzostwo ligi hokejskiej ŁKS Włóknierza pokonał AZS (Poznań) 8:0 (3:0, 1:0, 4:0). Gra była ładna i ciekawa. Gospodarze górowali przede wszystkim szybkością. Bramki zdobyli: Stanisławski, Skup, Koczwalski po 2, Głazaczewski i Rączko po 1. Sędziowali dobrze Bielecki i Eberhard (Kraków).

Widzew i Legia zwyciężają

Ostatnie dwie drużyny łódzkie w zawodach o mistrzostwo klasy B okręgu łódzkiego w boksie, uzyskały zwycięstwa. Legia pokonała drużynę łódzkiej Stali w stosunku 15:1. Siedem walk wygrali wojskowi, remisując tylko w jednej — wadze piórkowej. Widzew w sobotę pokonał drużynę Włóknierza z Tomaszowa w stosunku 10:6.

Z ringów i ligi

Związkowiec (Bydgoszcz) pokonał Związkowca łódzkiego 10:6

BYDGOSZCZ (Obsl. wł.) — W meczu o mistrzostwo I ligi PZB Związkowiec (Bydgoszcz) wygrał z łódzkim Związkowcem 10:6. Spotkanie stało na słabym poziomie. Na wyróżnienie zasługują jedynie spotkania w wadze lekkiej: Rinka (Bydgoszcz) — Zajaczkowski (Łódź).

Wyniki (na pierwszym miejscu bokserzy Bydgoszczy): w muszej — Nowak wypunktował Potockiego, — w koguciej — Lis przegrał, po słabej walce, ze Stasiakiem. — w piórkowej — Kowalewski wygrał z Czarnieckim przez t.k.o. w II rundzie, z powodu kontuzji łodzianina, — w lekkiej — Rinka, po ciekawej walce wygrał zdecydowanie z Zajaczkowskim, — w półśredniej — Baranowski wypunktował Kijewskiego, w średniej — Buczkowski pokonał Skalskiego, — w półciężkiej — Pietraszek przegrał na punkty z Taborkiem, — w ciężkiej — Anton oddał Niewadziłowi punkty w o. z powodu niedowagi.

O przodownictwo w siatkówce walczyły cztery AZS-y w Łodzi

AZS (Wrocław) zdobywca I miejsca

Drugi dzień turnieju akademików w siatkówce męskiej obok dwóch spotkań w tej konkurencji przyniosł również dodatkowo mecz szermierczy, rozegrany pomiędzy AZS Łódzkim i ŁKS-Włóknierzem. Zawody te przyniosły zwycięstwo 12:4 ŁKS-Włóknierzowi.

W meczu siatkówki męskiej AZS łódzki pokonał zespół AZS stołecznego w stosunku 2:0 (15:8, 15:11). Łodzianie grali dużo lepiej, niż dnia poprzedniego i zasłużenie wygrali. Zespół akademików z Wrocławia wygrał z drużyną swoich kolegów z Lublina 2:1 (15:4, 13:15, 15:8).

Pokłosie 4 niedzieli

Wczorajsze wyniki siatkówki turnieju łódzkich kół sportowych

- Sala szkolna — Sterlinga 24
 - Siatka męska:
 - Fabryka Zegarów — Zw. Zaw. Pr. Finansowy 2:0 (15:12, 15:10)
 - Zarząd Miejski dr. I — Głuchoniemi dr. I 2:0 (15:8, 15:7)
 - LZWANN A24 — Prasa Wojskowa 2:1 (16:14, 12:15, 15:3)
 - Zarząd Miejski dr. II — Skóra V 2:1 (15:7, 11:15, 15:11)
 - Zarząd Miejski dr. III — Zjedn. Maryn. Rolniczych 2:0 (v.o.)
 - MZK — Głuchoniemi druż. II 2:0 (18:16, 15:3)
 - PZPJG Nr 8 — „Solidarność” 2:0 (15:6, 15:12)
 - Siatka żeńska:
 - Spółem Koło 87 — Skóra V 2:0 (15:4, 15:1)
 - Skóra I — PZPB Nr 5 2:0 (15:1, 15:9)
- Sala „Spójnia”
 - Siatka męska:
 - Urząd Wojewódzki dr. I — PZPW Nr 36 2:0 (15:7, 15:7)
 - Książka i Wiedza — I Gimnazjum PZPJG 2:1 (15:10, 10:15, 15:11)
 - Urząd Wojewódzki — Gimnazjum Przem. PZPW 2:0 (15:5, 15:11)
 - Ubezpieczalnia Społeczna — I Gimnazjum PZPJG druż. II 2:0 (15:7, 15:5)
 - PZPW dr. I — CHP Odzieżowego 2:0 (15:11, 16:14)
 - Siatka żeńska:
 - Spółem Koło 88 2:1 (14:16, 15:9, 15:12)
 - CSP Koło 93 — Elektrownia 2:0 (15:3, 16:14)
 - Czytelnik — Zjedn. Metalowe 2:1 (3:15, 18:16, 15:9)
 - FMT — Skóra I dr. I 2:1 (15:17, 15:5, 15:13)
 - Dyr. Przem. Miejsce. — Skóra I dr. II 2:0 (15:11, 15:12)
 - Elektrownia — CT dr. V 2:0 v.o.
 - CSP Koło 93 — Fabryka Maszyn Jedw. 2:0 v.o.
 - Spółem Koło 88 — Filmowiec 2:0 (15:7, 17:15)
 - Technożyt — PZPB Nr 8 2:0 v.o.
 - Gimnazjum Papiernicze — PZPJG Nr 1 2:0 (15:9, 15:8)

W ostatnim meczu AZS (Wrocław) pokonał AZS (Łódź) 3:2 (15:12 11:15, 12:15, 15:4, 15:6)

Ostateczna klasyfikacja: 1. AZS (Wrocław) 2. AZS (Łódź) 3. AZS (Warszawa) 4. AZS (Lublin)

Na lodowisku Zgierza

Górnik (Janów) — Włóknierz (Łg.) 4:2

W ligowym meczu rewanżowym, rozegranym na lodowisku w Zgierz, hokeiści Górnika (Janów) zwyciężyli Włóknierza (Zgierz) 4:2 (1:0, 2:0, 1:2).

Hokeistom śląskim nie odpowiadało zbyt wąskie lodowisko zgierskie, a najlepszy ich napastnik Gansig nie mógł wykazać w pełni swoich umiejętności. Ślacycy byli drużyną szybką i o klasie lepiej jeździła na łyżwach. U gospodarzy wyróżnił się jedynie Antusiewicz. Bramki dla Górnika zdobyli Polesi, I. Wróbel II — 2 i Wróbel I — 1. Dla pokonanych obie bramki zdobył Antusiewicz. Sędziowali Wigura i Kowalski (Poznań). Widzów ok. 3,000.

57

Niebezpieczny ZBIEG

Do świętego miasta płynęli i szli patnicy ze wszystkich miast Hindostanu. Często w dół rzeki płynęła wielka łódź, na której był umieszczony namiot, sporządzony z szerokich liści bambusa, przeplatany kwiatami. Wewnątrz namiotu siedział zmarły, skrepowany jak kukła i owinięty w żółtą tkaninę: to wieszono zmarłego bramina, by go pochować w Benaresie.

Przez wiele dni słyszała Lela uderzenia wiosel o wodę, plusk fal i przyciszone rozmowy przewoźników. Siedziała cichutko pod daszkiem, splecionym z traw, i przyciskała do piersi bambusową laseczkę, wydrążoną w środku i zalakowaną woskiem na obu końcach. W lasce był list, który miała doręczyć. Powtarzała sobie w myśli przykazania Czandry-Singa.

— Od miejsca, do którego przywiezie cie łódka — mówił Czandra — pójdziesz w górę rzeki, prawym brzegiem. Tam zobaczysz piaszczystą pochyłość i drzewo stojące nad samym urwiskiem. W tym miejscu skręć do lasu i idź dalej bez żadnej obawy prosto na północ.

W lesie będziesz widziała jakgdyby łysiny — wypalone miejsca,

Ujrzyś następnie ogniska i wypalony las, nie bój się tego, tylko śpiesz dalej.

Na małej łaczce w lesie zobaczysz pustą, opuszczoną świątynię, musisz obejść ją i ściętką po prawej stronie wyjdiesz ku wsi. Pośrodku wsi wykopany okrągły staw. Podejdz śmiało do dużego domu nad stawem i poprosz naczelnika — dzemadara. Skoro wyjdzie naczelnik, powiedz mu: — „Tygrys idzie do wodopoju”.

Jeśli odpowie ci — „Myśliwy czeka w zarosłach”, dasz mu wtedy zapieczonego łaskę z listem, a on już będzie wiedział, co z nim zrobić.

— „Tygrys idzie do wodopoju” — powtarzała Lela w myślach — Co to znaczy?

Nikt nie mógł wyjaśnić jej znaczenia tych słów. Przewoźnicy wiosłowali dzień i noc, zamieniając ze sobą od czasu do czasu kilka słów. Na Lelę nawet nie patrzyli.

Pod Allahabadem łódź z mętnych fal Gangesu wypłynęła na jasne wody Dżamny. Tu zaczynała się prowincja Doab — kraj Dwóch Rzek, leżący w widłach Gangesu i jego dopływu, Dżamny.

Nurt był tu bystry i łódka musiała walczyć z przeciwnym prądem. Znikły zarosła bambusowe, zastąpiła je na brzegu góra równa, potem dopiero zaczęły się wynurzać wzgórza. Zagałki drzew kolczastych i wreszcie znowu lasy.

W wiele dni później łódź zatrzymała się przy piaszczystym cyplu, gdzie do wód Dżamny wpływał jakiś wąski, bezimienny dopływ o brzegach porośniętych lasem.